

İ.T.Ü. MEZUNLARI *Dergisi*

Eylül 2004 Sayı:30 İTÜ Mezunları Derneği'nin yayın organıdır. Üç ayda bir yayınlanır

■ İTÜ'de
Prof. Dr. Faruk
Karadoğan'la
Yeni Dönem

■ Kaliteye
ve İnsana
Yatırım

■ Tiyatro'da
1950'ler

■ Maden
Fakültesi'nde
Değişim

■ Yaz
Buluşmaları

TERÖRÜ LANETLİYORUZ

2003-2004 Eğitim Öğretim Yılında İTÜ'de fakülte ve bölümlerini dereceyle bitiren yeni mezunlarımızı, derneğimiz çeşitli ödüllerle kutlamıştır.

MADEN FAKÜLTESİ

Maden Mühendisliği Bölümü

1. Kadir SAYIM
2. Erim GÜÇLÜ
3. Mehmet SARAÇOĞLU

Jeoloji Mühendisliği Bölümü

1. Berivan GÖRMEZOĞLU
2. Özge BULUGAN
3. Begüm YÜKSEL

Petrol ve Doğal Gaz Mühendisliği

1. Batuhan KARABEKİR
2. Rustam TADJİBAEV
3. Melike DİLSİZ

Jeofizik Mühendisliği Bölümü

1. Özlem KURTULUŞ
2. Fatih Caner SARİOĞLU
3. Seda Şeyda AŞNAZ

KİMYA-METALURJİ FAKÜLTESİ

Kimya Mühendisliği Bölümü

1. Can ATTİLA
2. Gülcan SERDAROĞLU
3. Sezin NARGÜL

Metallurji ve Malzeme Müh. Bölümü

1. Selim COŞKUN
2. Duygu BOZKURT
3. Zehra YILMAZ

Gıda Mühendisliği Bölümü

1. Hicran KOÇ
2. Esra ÇAKIR
3. Ayça YUMLU

GEMİ İNŞAATI ve DENİZ BİL. FAK.

Gemi İnşaatı Bölümü

1. Erdoğan ERGÜNEŞ
2. Cihan ÖZEN
3. Mustafa Haşim YILDIRIM

Deniz Teknolojisi Müh. Bölümü

1. Sertan ÖNÜR
2. Funda KAÇAR
3. Selçuk BAKAN OĞLU

TÜRK MUSİKİSİ DEVLET KONS.

Temel Bilimler Bölümü

1. Abdullah AKAT
2. Yonca SAATÇI
3. Ali TAN

Kompozisyon Bölümü

1. Serkan ERDEM
2. Fuat Berkay DEMİRALP
3. Ömür GENÇEL

Müzikoloji Bölümü

1. Mehmet Oğuzhan KUŞOĞLU
2. Gürkan KOÇ
3. Şeyma ERSOY

Ses Eğitimi Bölümü

1. Nurgül ONAT
2. Nur TOPÇU
3. Çiğdem KARTAL

Türk Halk Oyunları Bölümü

1. Mümin Ferhat KÖSE
2. Selahattin AYAZ
3. Akile CANSEVER

MESLEK YÜKSEKOKULU

Denizcilik Böl. Gemi Mak. İşl. Prog.

1. Orhan YILMAZ
2. Osman KARAKAŞ
3. Ömer Faruk KOVANLIK

Denizcilik Böl. Güverte Programı

1. Barış TEMEL
2. Murat AYAZ
3. Tervik KIROĞLU

MESLEK YÜKSEKOKULU (2. Öğretim)

Denizcilik Böl. Gemi Mak. İşl. Prog.

1. Doğan DÜZGÜN
2. Öztürk ULUDAĞ
3. Yasin EVMEZ

İNŞAAT FAKÜLTESİ

İnşaat Mühendisliği Bölümü

1. Zafer ÇETİZ
2. Serkan ÜLKER
3. Duygu SAYDAM

Jeodezi ve Fotogrametri Müh. Böl.

1. Hakan BAKIRDAL
2. Sançar BUHUR
3. Ayda Fitriye AKKARTAL

Çevre Mühendisliği Bölümü

1. Hale ÖZGÜN
2. Ezgi TOSUNOĞLU
3. Özgül İNCEOĞLU

MİMARLIK FAKÜLTESİ

Mimarlık Bölümü

1. Zeynep Nil ERGUN
- (ÜNİVERSİTEMİZ İKİNCİSİ)**

2. Funda TEZEL

3. Gökçe Nazan GÜNDÜZ

Şehir Bölge Planlaması Bölümü

1. Ahmet Tuğrul TEMEL
2. Gülşen GÜLER
3. Mustafa BAŞ

Endüstri Ürünleri Tasarımı Bölümü

1. Lale TANERİ
2. Ezgi ERDOĞAN
3. Hesna ÜSTÜN

MAKİNA FAKÜLTESİ

Makina Mühendisliği Bölümü

1. Ertuğrul Tolga DURAN
- (ÜNİVERSİTEMİZ ÜÇÜNCÜSÜ)**

2. Özkan ÇELİK

3. Tahsin HACİBEKİR

Tekstil Mühendisliği Bölümü

1. Bilge HATİPOĞLU
2. Aslihan YILDIZ
3. Alper TOPAL

ELEKTRİK-ELEKTRONİK FAKÜLTESİ

Elektrik Mühendisliği Bölümü

1. Yusuf GÜRKAYNAK
2. Ali Argun BERBEROĞLU
3. Muhammed Orkun ÖĞÜCÜ

Elektronik ve Hab. Müh. Bölümü

1. Volkan Sevindik
2. Orçun TOPALOĞLU
3. Nuran DEMİRCİ

Bilgisayar Müh. Bölümü

1. Reha Kamil GERÇEKER
- (ÜNİVERSİTEMİZ BİRİNCİSİ)**

2. Meltem Yıldırım

3. Kader AYDIN

FEN-EDEBİYAT FAKÜLTESİ

Matematik Böl. Matematik Müh. Programı

1. Sema SARIKAYA
2. Erol HALLUFGİL
3. Yeliz AYDEMİR

Fizik Bölümü Fizik Müh. Programı

1. Ozan Sabahattin SARIYER
2. Burcu YÜCESOY
3. Elif BÜŞRA GÜRAKSIN

Kimya Bölümü Kimyagerlik Prog.

1. Hale AKGÜN
2. Sezer KÖYLÜ
3. Burcu İSHAKOĞLU

Moleküler Biyoloji ve Genetik Böl.

1. Betül HEKİMOĞLU
2. Nadire DURU
3. Damla Pınar KARPINAR

İŞLETME FAKÜLTESİ

İşletme Bölümü İşletme Müh. Prog.

1. Martin DUMAV
2. Naim Buğra ÖZEL
3. Burcu ERDOĞAN

Endüstri Mühendisliği Bölümü

1. İnanç SALMAN
2. Soner BİLGE
3. Bilal TOPALOĞLU

UÇAK ve UZAY BİLİMLERİ FAKÜLTESİ

Uçak Mühendisliği Bölümü

1. Mesut KIRCA
2. Özge ÖZDEMİR
3. Hüseyin Doğuş AKAYDIN

Meteoroloji Mühendisliği Bölümü

1. Burcu MUTLU
2. Dilek DALYAN
3. Özgün Sevgili

Uzay Mühendisliği Bölümü

1. Aslı TUTKU
2. Onur ŞİŞMANGİL
3. Özgür KAHRAMAN

DENİZCİLİK FAKÜLTESİ

Gemi Mak. ve İşletme Müh. Böl.

1. Sibel ALTEKİN
2. Tolga YÜCEL
3. Taşkın TAŞKIRAN

Güverte Bölümü

1. Tervik SAYIN
2. Orhan Kemal KULKIRA
3. Mehmet Ali Koray ÖZSÖNMEZ

İTÜ MEZUNLARI DERNEĞİNDE YENİ GÖREV DAĞILIMI

03.06.2004 günü derneğimiz yönetim kurulu görev dağılımı yeniden düzenlenmiş ve şu şekli almıştır:

Başkan: Eşref Denizhan, 1. Başkan Vekili: Orhan Baykal, 2. Başkan Vekili: Ergül Hacim,
Genel Sekreter: Selçuk Ünal, Sayman Üye: Eyüphan Boyvadaoğlu, Yazman Üye: Azmi Bakdur,
Yazman Üye: Fazlı Şahin, Dergi Yayın Kurulu Üyesi: Suzan Karabrahimoğlu,
Dergi Yayın Kurulu Üyesi: Sunay Özmen, Üye: İlhan Burçoğlu,

Yeni Mezunlar, Yeni Ders Yılı, Yeni Yönetimler, Yeni Onur Üyemiz

Karşı sayfada 2003-2004 Akademik yılında İstanbul Teknik Üniversitesi'ni ve Fakülte Bölümlerini derece ile bitiren ve derneğimizin ödülleri alan üstün başarılı yeni mezunlarımızın listesi var.

Altında da İTÜ Mezunları Derneğimizin yeni görev bölümünü yapmış yeni Yönetim Kurulunun Listesi...

6 Ağustos 2004 günü görevi törenle teslim alan yeni Rektör Prof. Dr. Faruk Karadoğan'ın alkışlarla görev üstlenişinin resmi ise ikinci sayfada.

2004-2005 yeni Ders yılı bu hafta başlıyor. Ama Rusya'da okul açılışında minik öğrencileri hedef alan terörist saldırı olayı ile ilgili "Vyeçernie Vremya" gazetesinden alınan haber resmi ise, olayın insanlık tarihi boyunca yaşanmamış bir vahşet kategorisinde olduğundan ötürü kapak sayfamızda.

İşte bu yüzden insanlığın bugünkü en önemli konusu olan eğitim ve öğretim mesleğini "İNSANA GÜVEN-İNSANA SAYGI-İNSANA YATIRIM" söylemi ile niteleyen yeni İTÜ Rektörü Prof. Dr. Faruk Karadoğan kardeşimizi derneğimizin "ONUR ÜYESİ" olarak bağrımıza basışımızın resimleri de son sayfada.

Sn. Rektör'ün ifade etmiş olduğu düşüncelerini gerçekleştirebileceğine yürekten inanıyoruz.

Böylece, yüz yıllardır okulumuzun başına Prof. Dr. Gülsün Sağlamer'in ardından ikinci defa Zümrüdü Anka kuşu konmuş olacaktır. Ve de yürekten dileriz ki, bu şekilde Prof. Dr. Faruk Karadoğan, güçlü kanatları ile, geçen dönemde üniversitemizin almış olduğu ivmeyi daha da arttıracaktır.

Rektör Prof. Dr. Faruk Karadoğan'ın bu şerefli görevini tebrik ediyoruz. Başarılarının devamını diliyoruz.

Y. Müh. Eşref Denizhan

İ.T.Ü Mezunları Derneği
Yönetim Kurulu Başkanı

- 1 Yeni Mezunlar, Yeni Ders Yılı, Yeni Yönetimler, Yeni ONUR ÜYEMİZ / E. Denizhan
- 2 İTÜ'de Bayrak Değişimi / Rektörlük Devir Teslim Töreni
- 3 Yeni Akademik Yıl Açılış Töreni
- 4 Yönetimde Yeni Dönem
İTÜ Rektörü Prof. Dr. Faruk Karadoğan İle Söyleşi
- 8 İTÜ Moleküler Biyoloji Bioteknoloji ve Genetik Araştırmaları Merkezi Açılışı
- 10 "Kalitenin Önünde Hiç Kimse Duramaz!"
Yüksek Müh. Dr. Orhan Öcalgiray ile Söyleşi
- 12 İTÜ Mezunları Nerede ? / Sevim Reşat
- 14 Denizcilik Sektöründe "Delta Marine"
- 16 "Sanatla Dolu Bir Öğrencilik" / Atilla Alpöge ile Söyleşi
- 20 İTÜ Mezunlar Tiyatrosu Yaz Çalışmaları
- 22 Maden Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Mahir Vardar ile Söyleşi
- 28 Suyun Öbür Yanı: Yunanistan / Prof. Dr. Orhan Kural
- 34 İTÜ Kütüphaneleri ve Yeni Bir Gazete: ARI YORUM
- 35 KOMSAN A.Ş. / Tasarımda Öncü
- 36 Computer Savaşları / Sunay Özmen
- 37 İTÜ Mezunlarının Yaz Buluşmaları
- 38 İTÜ Spor Kulübü Şirketleşiyor / Prof. Dr. Emin Tacer
- 40 Boğaz Gezintisi

İTÜ MEZUNLARI DERGİSİ

EYLÜL 2004 SAYI 30

Sahibi

İstanbul Teknik Üniversitesi
Mezunlar Derneği adına
Yönetim Kurulu Başkanı
Yük. Müh. Eşref Denizhan

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:

Müh. Selçuk Ünal

Yayın Yönetmeni

Müh. Suzan Karabrahimoğlu

Yayın Kurulu

Müh. Azmi Bakdur
Müh. Özgür Akarsu
Y.Müh. Orhan Baykal
Y.Müh. Sunay Özmen
Prof. Dr. Orhan Kural

Doç. Dr. Elek. Müh. Yağmur Denizhan

Grafik Tasarım

Eksen Yayıncılık Fuarcılık Tanıtım hizmetleri Ltd. Şti.
Tel: 0212 292 01 89 - 90-92; E-mail: eksen@eksenitd.com

Baskı

ÜÇ-ER OFSET Ltd. Şti.
Tel: 02126290315 E-mail: ucerofset@ttnet.net.tr

İTÜ MEZUNLARI DERNEĞİ

Adres: İsmet İnönü Cad. 87, P. Kodu 34437 Gümüştü / İstanbul

Tel: 0212 252 63 63, 252 78 84, 244 32 30

Faks: 0212 252 63 64

E-mail: bilgi@itumezunlaridernegi.org.tr

Web: www.itumezunlaridernegi.org.tr

Yeni Rektörümüz Bayrağı Teslim Aldı

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde (İTÜ) rektörlük görevini 8 yıl boyunca sürdüren Prof. Dr. Gülsün Sağlamer, 6 Ağustos 2004 tarihinde yapılan törenle görevi Prof. Dr. Faruk Karadoğan'a devretti.

İTÜ Ayazağa Kampüsü Süleyman Demirel Kültür Merkezi'nde yapılan törene İstanbul Valisi Muammer Güler, öğretim üyeleri, öğrenciler ve İTÜ Mezunları katıldı. MİAM tarafından düzenlenen kısa bir klasik müzik konseriyle başlayan tören, İTÜ ile ilgili olarak hazırlanmış bir multivizyon gösterisiyle devam edildi. Törende konuşan Sağlamer, üniversitenin ilk kadın rektörü olmaktan büyük onur duyduğunu kaydetti. Rektörlük yaptığı dönemi hayatının en verimli zamanları olarak nitelendiren Sağlamer, şöyle devam etti: "Eğitim reformuyla başlayan atılımlarımız çalışma arkadaşlarımın da desteğiyle artarak devam etti. Önce Süleyman Demirel, ardından Ahmet Necdet Sezer tarafından 2. kez İTÜ'ye rektör olarak atandım. Çalışmalarında, katılımın, üretim olduğu zaman, anlam

taşıdığını gördüm. Türkiye Cumhuriyeti, laik, demokratik bir hukuk devleti olarak, bu kavramların içeriklerini kimsenin saptırmasına izin vermeden, Atatürk'ün gösterdiği yolda, bilimde, fende dünyada yarışacak kapasiteyi kazanacaktır." Üniversiteye olan sevgisinin 50 yaşında olduğunu söyleyen Sağlamer, "Trabzon'da başlayan serüvenimde bugünlere kadar geldim. 8 yılı bitirmenin ferahlığı içindeyim. Ülkeme hizmet edebildiysem ne mutlu bana" diye konuştu. Konuşmasının ardından rektörlüğünün ikinci döneminde yönetime katkıda bulunan öğretim üyeleri ve idari personele teşekkür plaketleri veren Sağlamer, bu kişiler arasında yer alan eşi Prof. Dr. Ahmet Sağlamer'e plaketi verirken duygulu anlar yaşandı. Sağlamer, törende daha sonra İTÜ Rektörlüğü'ne atanan Prof.

Dr. Faruk Karadoğan'a görevini cüppe giydirerek devretti. İTÜ'nün yeni rektörü Karadoğan ise "Görevin ağır olduğunu biliyordum, ancak cüppenin bu kadar ağır olduğunu bilmiyordum. 8 yıllık çalışmalarını nedeniyle Sağlamer ile övünç duyuyorum" dedi. Görevin bir bayrak yarışı olduğunu belirten Karadoğan, "Bu bayrak yarışını biz devraldık ve üniversiteyi başarılarla taşımak en önemli görevimiz." diye konuştu.

İTÜ'de 2004-2005 AKADEMİK YILI AÇILIŞ TÖRENİ

*İstanbul Teknik Üniversitesi
2004-2005 akademik yılı
açılış töreni 24 Eylül cuma
günü Ayazağa Kampüsü
Süleyman Demirel Kültür
Merkezi'nde yapıldı.*

Saygı duruşu ile başlayan tören, Cumhurbaşkanı Sn. Ahmet Necdet SEZER'in gönderdiği etkili ve ilgili mesajın okunması ile devam etti. Program, İTÜ Türk Musikisi Devlet Konservatuvarı Bilimsel ve Sanatsal Etkinlikler Düzenleme Kurulu (BI-SED) ve İTÜ Dr. Erol Üçer Müzik İleri Araştırmalar Merkezi (İTÜ/MİAM)'ın birlikte düzenledikleri konser seçkin eserleriyle devam etti. Kantemir Paşa'nın Sipher Peşref adlı eseri kemençede Doç. Nermin Kaygusuz, kanunda Doç. Ş. Şehvar Beşiroğlu, udda Öğr. Gör. Ertan Özkaya ve ritimde Hüseyin Tuncel tarafından modern bir yorumla icra edildi.

Ardından, Haydar Haydar adlı anonim şarkı, bağlamada Doç. Adnan Koç, kemanda Hakan Şensoy'un yorumundan dinlendi.

J. Haydn "Trio No. Sol major, K.496 bestesi, piyanoda Ayşegül Sarıca, viyolenselde Reyent Bölükbaşı ve kemanda Hakan Şensoy'un mükemmel bir icra ile sunuldu.

Konserin ardından İTÜ Rektörü Prof. Dr. H. Faruk KARADOĞAN konuşmasında, insana güven, insana saygı, insana yatırım zihniyetinde bir yönetim anlayışıyla, katılımcılığı destekleyeceklerini söyledi. Rektör Karadoğan'ın ardından Öğrenci Konseyi Başkan Yardımcısı; öğrencilerin istek ve dileklerinin yer aldığı konuşmasında, böyle bir fırsat verilmesinden duyduğu mutluluğu dile getirdi. Tören, Ankara'dan katılan Prof. Dr. Bozkurt GÜVENÇ'in, Globalizasyon, Bilim, Teknik, Eğitim ve Eğitim Felsefesi'ni içeren nitelikli konuşması ile sona erdi.

İTÜ'DE PROF. DR. KARADOĞAN'LA YENİ DÖNEM

İNSANA GÜVEN – İNSANA SAYGI - İNSANA YATIRIM

Suzan Karalbrahimoğlu - Özgür Akarsu

2 dönemdir İTÜ'de rektör olarak görev yapan Prof. Dr. Gülsün Sağlamer bayrağı 6 Ağustos tarihinde Prof. Dr. Faruk Karadoğan'a devretti. Mezunlar Dergisi olarak biz de çok yoğun çalışmalarına rağmen bize zaman ayırma nezaketini gösteren Faruk Karadoğan'la İTÜ'de başlayan bu yeni döneme dair konuştuk.

■ İTÜ'deki yaşanan sorunlar ve sizlerin bu sorunlara çözüm önerileriniz nelerdir?

Genel olarak sorunları 5 ana grupta özetlememiz mümkün. Birincisi üniversitemizin sorunlara duyarlı, gerçekçi, tabanından kopmamış açık bir yönetime ihtiyacı var. Bu hususta şimdiden sonuç aldığımız bazı çalışmalar gerçekleşti. İkincisi katılımcılık sorunu. Bu konuda çok fazla şey söylendi. Ama bizim görüşlerimiz biraz daha farklı. Biz hazırlıklı bir katılımcılığı savunuyoruz. Bunun bir erdem sorunu olduğunu düşünüyoruz. Bu konu

İTÜ'lü olarak kuruma karşı sahip olduğumuz sorumlulukla alakalıdır. Katılımcılığın ancak sorumlulukla birlikte anlamlı olacağını düşünüyorum. Üçüncü olarak da bilgi birikimini derinleştirmek, yaymak ve öğretim düzeyini yükseltmek olarak özetleyebiliriz. Eksikliklerimizi gidermek için, birçok farklı çalışma yapmamız gerekiyor. Farklı alanlarda çalıştaylar düzenlenmesi gibi projelerimiz var. 4. tespitimiz de bilgi birikimini derinleştirmek ve araştırma gücünü etkin biçimde kullanmak ve arttırmak. Gelişigüzel araştırma yerine,

planlı, programlı araştırmalar yapmak çok önemli. Bu konu dünyada böyledir. Birçok kuruluş, kendi koyduğu konularda olmayan hiçbir projeye para vermez. Araştırmaların içeriği planlı ve programlı ilerler. ABD için de, AB için de böyle. Bizim hedeflerimizi saptamamız gerekiyor. 5. önemli nokta da hedeflerimizin gerçekleştirilebilir kılınması için sürekli gelir kaynakları yaratmak. Üniversitemizin sürekli gelir kaynağı şu ana kadar oluşturulamamıştır. Dünyada bunun birçok örneği var. Birçok üniversite kendi yerleşkesi içerisinde

ticari amaçlarla çeşitli firmaların faaliyet göstermesine izin veriyor. Bu tip projeler olmadan hedeflerimizi gerçekleştirmemizin imkanı yok. Şimdi ilk maddemize dönersek; sorunlara duyarlı ve tabandan kopmamış, açık ve ulaşılabilir bir yönetim oluşturmamız gerekiyor. Felsefemiz şu: fakültelerin kendi sorunlarını bizden daha iyi bildiklerini, duyumsadıklarını biliyoruz ve onlara saygı duyuyoruz. Onlar sorunlarını daha iyi biliyorlarsa ve ben de öğretim üyelerime güveniyorsam bu eğitim birimlerinin yöneticilerini kendilerinin belirlemesi gerekiyor. Bizim de onlara destek vermemiz lazım. Tabii ki oluşturduğumuz genel prensiplerden çıkmamak kaydıyla. Bunun ilk modelini, yeni YÖK tasarılarında da olduğunu bildiğimiz için biraz öne alalım ve deneyelim dedik. İlk önce Uçak Uzay Fakültesinde, Makine Fakültesinde ve Elektrik-Elektronik Fakültesinde bu düşüncemizi gerçekleştirmeye çalıştık. Dekan adaylarımızı belirleme çabasına girdik. Onun için de iki aşamalı bir yol izledik. Önce bu fakülteler içerisinde önümüzdeki 4 yıl içerisinde önemli gördükleri, halledilmesi gerektiğini düşündükleri sorunları bir belirleyelim dedik. Bizim daha önceki çalışmalarımızı baz aldık. Onlara götürdük. Onlar da geniş kapsamlı akademik kurullarında tartışmaya açtı. Tekrar birleştirdik bunları ve dedik ki, 4 yıl içerisinde fakültede yapılması gereken işler ve programlar bunlardır, şimdi siz de, bu programı gerçekleştirebilecek dekan adaylarını bize belirtin. Yani aramızda bir seçim yapın, biz de yardımcı olalım. Gittik oraya iki kademeli bir seçim düzenledik. Birinci kademe sonunda, bunlar aday olmaya devam etmek istiyorlar mı yoksa kendilerine güven gösterilmiş olan ama arzu etmeyen insanlar var mı, varsa çekilsinler dedik. Onlar da tercihlerini

belirlediler. Kalanlarla bir ikinci oylama daha yaptık. Doğrusunu isterseniz, olumlu sonuçlar ortaya çıktı. Belirli adaylar üzerinde birikmeler oldu. Geçen yıllarda mağdur olduğunu düşündüğümüz bazı fakültelerde son derece olumlu bir tablo ortaya çıktı. Biz bu tabloyu olduğu gibi aldık ve YÖK'e gönderdik. Bu çalışmaların bir diğer sonucu daha var. Yakında dekanı geçişecek olan İşletme Fakültemizin bu çalışmalara kendiliğinden başladığını öğrendik. Şimdi gündemimize önemli bir kavram girdi: Motivasyon... Bizim öğretim üyelerimizin motivasyonunu ve güvenini artırıcı çalışmalar yürütmemiz gerekiyor. Genel olarak söyleyeyim, YÖK'ün bazı uygulamalarına ve YÖK'ten çok YÖK'çü uygulamalara baktığımızda, çok da üniversitelerimize yakışır bir tablo ortaya çıkmadığını düşünüyorum. Öğretim üyeleri yönetimden önemli ölçüde ayrıştırdı. Bizim, sizin fikrinizi alıyoruz dememiz, aslında onlara karşı duyduğumuz saygının bir göstergesidir. Öğretim üyelerimizin, aslında toplumu oluşturan elit bir kesim olduklarını ve sahip oldukları birçok şeyi hatırlamaları ve bazı çalışmalara özveriyle katkı sunmaları gerekiyor. Seçim için karşılıklı bir güven ilişkisi gerekir. Bizim yaptığımız seçimler bu güvenin göstergesidir ve aldığımız sonuçlar da bu güvenin boşa çıkmadığını gösteriyor. Öğretim üyelerimiz özveriyle çalışmak için burada varolan insanlar ama bazı olmazsa olmazlar var. Oturduğu mekanın çok kötü olması, farelerin içinde yaşaması, çatinun akması, suyun akmaması, bunlar olacak şeyler değil. 2005 bütçesini hazırlarken, bakım ve onarım çalışmalarına önemli derecelerde ağırlık verdik. Bunlar motivasyonun ön koşulu, gerçek anlamda motivasyon için başka şeyler yapmak gerekiyor. Biz de öğretim üyelerimizi kitap yazmaya teş-

vik edebiliriz diye düşünüyoruz. 2'li, 3'lü gruplar halinde kitap yazmalarını hem onların daha motive olmalarını sağlar, hem de önemli bir birikim yaratılmış olur. İlegal yollardan kitap çoğaltılması olayı, önüne geçmemiz gereken bir gerçeklik. Bu konuda ciddi açıklarımız var. Çok dikkatli olmamız gerekiyor. Yazan hocalarımızı desteklememiz gerekiyor. Kitapları öğrencilerimize dağıtalım ve mezun olduktan sonra bu kitapları geri vermesini ya da parasını ödemesini isteyelim. Böylece bir anlamda kitap bursu vermiş olacağız. Hem öğrencilerimizin kitaplara ulaşmalarını sağlamış hem de kendilerinden sonra gelenlere bir imkan yaratılmış olacak. Bunu sağlarsak önemli bir iş yapmış olacağız. Ayrıca hocalarımızı kitap yazma yönünde teşvik etmemiz sadece bizim üniversitemiz için değil, Türkiye çapında kaynak sıkıntısı çeken bütün üniversiteler için de yararlı olacaktır. Bizim her zaman unuttuğumuz bir konuya, hocadan hocaya bilgi aktarımı olayına da yardımcı olacaktır. Bir diğer yararı da uygulamasını yapan mühendis mezunlarımıza yönelik olarak uygulamada mühendislik kitapları da yazılabilir. Ele almak istediğim diğer konu da, lojman imkanları. 40 senedir kampüsümüzde inşaat yapılıyor ancak halen tamamlanmamış bir sürü inşaat var. Bunları tamamlamak ve lojman imkanlarını arttırmak gerektiğini düşünüyorum. Diğer bir konu da bizim aramızda kurulu olan gecekondularla ilgili. Bu konunun topla tüfele çözülebileceğini düşünmüyorum. Ama Toplu Konutlar İdaresi ve Belediyeler ile ortak çalışmalar yapılarak bu sorunun çözümü yönünde ciddi adımlar atılabilir. Bir diğer konu da araştırma görevlilerimizi yurt dışına göndermek. Yeni çıkan vakıf ve dernekler yasası eski çözümleri engelliyor.

İTÜ Rektörü Prof. Dr. Faruk Karadoğan ve İTÜ Mezunları Derneği Y. K. Başkanı Y. Müh. Esref Denizhan İnşaat Fakültesi Deprem Laboratuvarında

Bu nedenle biz de doktorasını yapmış öğretim üyelerimizi daha uzun süreli yurtdışına gönderebiliriz diye düşünüyoruz. Bu takdirde iyi bir bilgi birikimiyle üniversitemize döneceklerdir. Bunu gerçekleştirebilirsek, üniversitemizin eğitim kalitesinde kesinlikle bir artış yaşanacaktır. Bu uzun süreli gidişlerin bir yararı daha var. Deneysel çalışmalar konusundaki ciddi eksikliklerimizi gidermek için yurtdışında kaldıkları takdirde, bir konuyu tüm derinliği ile öğrenip ülkemize döneceklerdir. Ben bu noktada zamanın önemli olduğunu düşünüyorum. Bir konuda uzmanlaşma için belirli bir süre yoğunlaşmanız gerekiyor. Bu nedenle de bir-iki seneye geçiştirecek bir şey olmadığını düşünüyorum.

■ **Üniversitemizin mezunları ile arasında iyi ilişkiler kurmasının oldukça önemli olduğunu düşünüyorum.**

Mezunlarla, üniversite arasındaki ilişkiler organize değil. Genellikle ilişkiler noktasal kalıyor. Ferdi ilişkilere dayanıyor. Bu ilişkilerin daha iyi olabilmesi için mezunlarımızla yönetim ve okul arasındaki ilişkilerin organize bir şekilde geliştirilebilmesi için kampüs içerisinde bir merkez kurulması daha iyi olur diye düşünüyorum. Sizin bu konu hakkındaki görüşleriniz nelerdir?

Elimizden gelen yapılabilir. Ama bizim düşündüğümüz şöyle bir şey vardı. Sadece mekansal birlik değil, aynı zamanda daha genel ilişkiler kurulabilir diye düşünüyorum. Biz mezunlarımıza aynen öğretim üyelerimize verdiğimiz gibi bir kart verelim ve bu sayede kampüsümüze rahatça girsinler, kütüphanemizi kullanabilsinler, sosyal tesislerimizden daha kolayca faydalanabilsinler. Böylece bağlantı artar.

Hatta kütüphanemize mezunlarımızın ihtiyaç duyduğu bazı çalışmaları ve standartları da koyabiliriz. Bir takım ulusal standart ve yönetmelikler var, bunları kütüphanemize koyarsak, mezunlarımız da bunlardan faydalanabilirler. Bu standartları dışarıdan temin etmek hem pahalı, hem de vakit kaybı yaratıyor.

Bu vizyonla otoparklarımızın kullanımını mezunlarımıza açma yoluna da gidilebilir.

Mezunlarımız da bu imkanlardan yararlanabilirler. Hatta, dışarıdan kullanmak isteyenlere de açarsak, üniversitemize önemli bir gelir kaynağı yaratırız. Bizim dikkat ettiğimiz diğer nokta da hazırlıklı katılımı desteklemek.

Bizim, toplumun karşılaştığı bazı sorunları önceden tespit edip çözüm bulmamız gerekiyor. Sorunlar gerçekten ortaya çıktıkları vakit çözüm yolları daha rahat açılabilir diye. Öyle olabilmesi için sorunları ortaya çıkarmamız gerekiyor. Önceden araştırma yapmak, bilgi üretmek ve çözümleri sunmak gerekiyor.

Çevre Mühendisliği, deprem laboratuvarları, uydu-yer istasyonlarımız önemli ihtiyaçlara cevap verebilecek durumda. Ama gerek kamu sektörü, gerekse özel sektör bizim onlar için neler yapabileceğimizin farkında değil. Ama önceden müdahale edersek önemli kazanımlar elde edebiliriz. Hem üniversite olarak, hem de Türkiye olarak. Bir Bilgi Fuarı projesi var uygulamayı düşündüğümüz bu konuda bir platform oluşturabilir. Bu üniversite-sanayii işbirliğinin de ön koşulu. İTÜ'nün olanaklarını daha iyi kullanılabilir hale geliyor. Örneğin nükleer enerji reaktörümüz var. Bu konuda yetişmiş insanlarımızın sahip oldukları bilgileri kullanılabilir hale dönüştürmek gerekiyor. Ben bu tarz çalış-

malarla önemli adımlar atacağımızı düşünüyorum.

Üniversite-sanayii işbirliği çalışmaları ile elde ettiğimiz paraları araştırmaya aktarabiliriz. Önümüzde duran döner sermaye yönetmeliği bunun önünde engel duruyor. Bunu başbakanımıza ilettim ve ele alacağını söyledi, not aldı. Öyle bir yönetmelik ki, bilimsel bir araştırma yapacağı bir kuruluş ilk önce %15 KDV ödüyor, sonrasında bir %15'de stopaj kesiliyor. Bu oranların gözden geçirilmesi gerekiyor. Bu takdirde üniversitelerin önü açılabilir.

■ **Katılımcılık konusunda amaçlanan, programlanan çalışmalarınız var. İşin bir de kampüs boyutu ve öğrenci boyutu var. Bu konuda İTÜ'nün çok güzel bir kampüsü olmasına rağmen yeterince değerlendirilmediğini düşünüyoruz. Bu noktada yapmayı düşündüğümüz çalışmalar var mı?**

Hemen söyleyeyim. Bizim altyapıya yönelik çalışmalar bunu da içeriyor. Yollarımızın tekrar düzeltilmesi, yürüyüş ve bisiklet yollarının açılması ve aydınlatma çalışmaları gündemimizde. Belirli bölgelere araba girişinin kapatılması ve yürüyüş yollarının açılması bunların içerisinde yer alabilir.

Örneğin, bisiklet yarışları düzenlenebilir. Bunun dışında bütün önerilere de açtık. Bazı öneriler geliyor, mesela uçan cisimler yarışması gibi. Bir diğer büyük proje de Bilim Parkları. 7'den 70'e herkesin gelip, eğlenerek öğrenmeleri. Elektrikli, betonu, depremi, bilgisayar eğlenerek öğrensinler.

■ **Hep bilim ve teknolojiden gittik. Bunların olması gerekiyor. Ama kültür ve sanattan kopuk bir mühendisin, bir bilim ve teknoloji robotu olması riski de var. Bizim Mezunlar Derneği olarak bu konu-**

da farklı çalışmalarımız var. Derneğe bağlı faaliyet yürüten bir tiyatro topluluğumuz var: İTÜ Mezunlar Tiyatrosu. İTÜ'deki tiyatro gruplarından yetişme insanların kurdukları bir topluluk. Bu tarz faaliyetler var fakat yeterince güçlü değil. Bu konu hakkında neler düşünüyorsunuz?

Bu söyleşi bence çok güzel gelişti. Yaptığınız hatırlatmaları çok ciddiye alıyorum ve değerli buluyorum. Tiyatro, sinema, müzik ve spor gibi alanlarda ciddi çalışmalar başlatmayı düşünüyoruz. Örneğin ilk adım olarak kan kaybına uğramış bir konservatuvarımız var. Bu konservatuvarın ortaya çıkartılması, desteklenmesi gerekiyor.

Salonlarımızı bu tarz faaliyetlere açarak, tekrar hayat kazandırmak gerekiyor. Tiyatro benim eskiden beri çok sevdiğim bir konu.

Tiyatro topluluklarımıza da her türlü desteği vermeye hazırız. Bu konuda gelen taleplere elimizden gelen desteği sunarız. Çevremde de bu tarz faaliyetleri destekleyecek bir çok insan var.

Ben kendim de birazcık resimle meşgul olan bir insanım. Bu nedenle çok uzak değilim bu konulara. Kültür-sanat faaliyetlerine büyük önem veriyoruz. Bu konuda yapılacak her türlü çalışmayı desteklemeye hazırız.

■ **Biz oyunlarımızda sayın rektörlerimizi bugüne kadar hiç göremedik. Sizi mutlaka oyunlarımızda görmek istiyoruz.**

Bu konuda anlaşacağımızdan eminim. Elimizden geleni yapacağımıza söz veriyorum.

■ **Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.**

Ben de teşekkür ederim.

İTÜ MOLEKÜLER BİYOLOJİ VE GENETİK ARAŞTIRMALARINDA DA LİDERLİĞE OYNAYACAK

Bina ve donanımı için gerekli mali kaynaklarının tamamı Dr. Yük. Müh. Orhan Öcalgiray tarafından karşılanan İTÜ Dr. Orhan Öcalgiray Moleküler Biyoloji-Biyoteknoloji Genetik Araştırmalar Merkezi 2 Ağustos 2004 tarihinde yapılan törenle kullanıma açıldı.

iki öğrenci kulüp odası ve aynı anda üç paralel toplantının sürdürülebileceği konferans salonu, özgün bilimsel çalışmaların üretilebilmesi için gerekli tüm imkân ve donanımları yerli ve yabancı araştırmacılara sunuyor. Geniş bir katılımıla düzenlenen

törende konuşma yapan Prof. Dr. Gülsün Sağlamer, genç, dinamik ve hiyerarşiden arınmış kadrosu ile çalışmalarını yürüten Moleküler Biyoloji ve Genetik bölümünün önünü açmak sorumluluğunu üzerinde hissettiğini ve Orhan Öcalgiray'ın da katkılarıyla kısa

Projesi Prof. Dr. Gülsün Sağlamer başkanlığında Yrd. Doç. Dr. Mimar Meltem Aksoy ve Yrd. Doç. Dr. Mimar Pelin Dursun Korkmaz tarafından, görsel ve işlevsel olarak İTÜ'nün teknolojiyle iç içe, sürekli kendini yenileyen çağdaş felsefesini yansıtacak bir tasarımla hazırlanan merkez, 6 katta toplam 4.400 m2 kullanım alanına sahip. Merkezde, çalışma alanlarına göre özgünleştirilmiş analiz, araştırma ve eğitim amaçlarına yönelik toplam 21 adet laboratuvar bulunmaktadır. Ayrıca merkezde yer alan 24 ofis, 4 adet 40 öğrenci kapasiteli derslik, bir kafeterya,

zamanda büyük işler başardıklarımızı söyledi. Sağlamer, merkezin imkânlarının sadece yüksek lisans öğrencilerine yönelik değil aynı zamanda lisans öğrencilerini ve disiplinlerarası çalışan farklı bölümlerden araştırmacıları da kapsayacağını belirtti. Sağlamer, küreselleşen dünyanın yeni gelişen bilimsel alanları olan moleküler biyoloji ve genetik konusunda her türlü çalışmanın yapılmasına olanak tanıyan merkezin önümüzdeki senelerde büyük başarılar imza atacağına inandığını söyledi ve konuşmasını şöyle bitirdi:

“...İstanbul Teknik Üniversitesi rektörü olarak sürekli olarak problemlerimize çözüm bulan, bana onurla ve gururla kaynak yaratma olanağı sağlayan tüm mezunlarımızın sevgisini ve anı-

larını ömrüm boyunca kalbimde taşıyacağım. İyi ki İTÜ var, iyi ki üniversitelerini bu kadar seven İTÜ'lüler var.”

Merkez koordinatörü Doç Dr. Candan Tamerler Behar ise konuşmasına merkezin mühendislik ve temel bilimlerde önderliği tartışmasız olan İTÜ'nün moleküler biyoloji ve genetik alanına da büyük bir katkı sunmasını sağlayacağını söyleyerek başladı. Merkezin 21. yy'ın öncü teknolojileri olan genetik bilimi alanında üniversitemize farklı çalışmaların yapılabilmesi için her türlü imkanı sunacağını belirtti. Merkezde Moleküler Biyoloji ve

Genetik bölümü öğretim üyeleri, İTÜ bünyesindeki farklı bölümler ve yurt dışındaki birçok saygın üniversite ve araştırma kurumundan eğitimci ve araştırmacının katılımları ile çalışmalar yürütüleceğini ve bu çalışmalar yoluyla İTÜ'nün nano biyoteknoloji, biyo-malzemeler, biyoteknoloji gibi yeni alanlarda Türkiye'de öncülük misyonunu yerine getireceğini söyledi.

Daha sonra söz alan Dr. Yük. Muh. Orhan Öcalgiray, merkezin yapımında emeği geçen ve büyük bir fedakarlıkla çok zor koşullar altında çalışan tüm kişi ve kuruluşlara teker teker teşekkür ederek, merkezin bu kadar kısa süre içerisinde tamamlanmasının altında birlik ve beraberlik içerisinde faaliyet yürüten güçlü bir ekip olduğunu söyledi.

Atatürk'ün yaşadığı dönemlerde yaşama fırsatını bulduğu için kendini çok şanslı hissettiğini söyleyen Öcalgiray, Atatürk'ün harpten çıkmış, zayıflamış bir ülkeyi çok kısa bir süre içerisinde kavgasız gürültüsüz büyük atımlara taşıdığını ve o dönemde

hakim olan sevgi, saygı, inanç ve güven faktörlerinin büyük işler başarılmasında belirleyici olduğunu belirtti. 1950'lerden itibaren Türkiye'de eğitime ayrılan bütçenin oldukça azaldığını söyleyen Öcalgiray, Atatürk döneminde 13 Milyonluk Türkiye'de genel bütçeden eğitime ayrılan miktarla, günümüzdeki rakamlar karşılaştırıldığında bu farkın açık olarak gözükeceğini vurguladı. Öcalgiray konuşmasını İTÜ Mezunu ve mensupları olarak herkesin, üniversiteyi, daha önce Yüksek Mühendis Mektebi iken olduğu gibi, tekrar, bir numara haline getirmeyi hedeflememiz gerektiğini söyleyerek bitirdi.

"KALİTENİN ÖNÜNDE HIÇ KİMSE DURAMAZ!"

Röportaj: Özgür Akarsu

Dergimizin bu sayısında Ormo Yün İplik Sanayi ve Ticaret AŞ'in kurucusu olan ve üniversitemize yaptığı büyük yardımlar ile tanıdığımız Orhan Öcalgiray'la tekstil sektörü ve eğitim üzerine konuştuk.

❖ Sizin döneminizde İTÜ nasıl bir üniversiteydi?

Ben İkinci Dünya Harbi'nin en sıkışık zamanında 1941 yılında İTÜ'ye girdim. Çok zor günlerdi. Öyle ki, İstanbul'da tüm kadın ve çocukları Anadolu yakasına iskan etmişlerdi. Çünkü Alman Ordularına karşı son müdafaa hattı burasıydı. Böyle bir dönemde, karanlık bir dönemde üniversiteye girdik. O zamanlarda imtihanla girilirdi İTÜ'ye. Adı da Yüksek Mühendis Mektebi'ydі. 6 senelik eğitim. İmtihan çok enteresan bir imtihandı. Ertesi sene değışti. En yüksek puanın yarısının bir üstündeyse üniversiteye girerdiniz. Kontenjan yoktu. Bir sonraki sene bu sistem değışti. Yüksek tahsil lise gibi devam ederdi. Sabah 9'da başlar akşam 5'de biter. Cumartesi günleri sabah 9'da başlar, öğlen 1'de biter. Çok yoğun bir çalışma temposunun içinde olurduk. Matematik eğitimi o dönem çok kuvvetliydi. Bugünkü gibi değildi. Bugün gerektiği kadar gösteriyorlar. Benim öğlum da İTÜ 1975 mezunlarından. O nedenle karşılaştırma yapabiliyorum.

Biz yokluk içinde okuduk. Koşullar çok zordu. Anadolu'dan gelenler yatılı olarak kalırlardı. Özellikle temel mühendislik bilimlerinde çok değerli hocalarımız vardı. Derslerden geçmek de hiç kolay değildi. 20 üzerinden 8 alan geçermi ama sınıf ortalamamızın 12 olması gerekiyordu.

❖ O dönem bir İTÜ Mezunu olmak ile günümüzde İTÜ Mezunu olmak arasında bir fark görebiliyor musunuz?

Çok büyük bir fark var. Bizim kuşak yaptığımız herşeyi o dönem aldığımız matematik eğitimi ile gerçekleştirdik. Karşılaştığımız sorunları bu alt yapı sayesinde çözebildik. Matematik herşeyi çözer. İş hayatında çok işimize yaradı. Öğrendiğimiz herşeyi birebir kullandık. Ancak öğrendiğimiz herşey bizde ciddi bir altyapı oluşturdu.

❖ Sizin tekstil sektörüne girişiniz nasıl gerçekleşti?

Sümerbank hesabına okudum ben. Sü-

merbank o dönem, 1. sınıftan 2. sınıfa geçen öğrencilerin notları iyi olanları alıp okuturdu. Gerek yatılı olarak, gerekse gündüzcü olarak. Ben uçak şubesine yazılmıştım. Ancak uçak fabrikası olmadığı için genel makinaya geçmemi önerdiler. Ben de ailemin ekonomik durumu müsait olmadığı için önerilerini kabul ettim ve genel makinaya geçtim. Sümerbank'ta 6 seneye karşılık 9 sene hizmet ettim. Oradan Merinos fabrikasına tayin ettiler beni. Merinos Fabrikası'nda önemli çalışmalarımız oldu. Faydalı çalışmalar yaptık diyebilirim.

❖ **Türkiye'nin kalkınma hamlesinde o dönemki İTÜ Mezunları'nın büyük bir etkisi var öyle değil mi?**

Tabii ki, Atatürk, 1938 yılında fabrikayı kurarken çok sayıda teknik eleman yoktu. Sanat Okulu mezunlarını Fransa'ya, Almanya'ya eğitime yolluyorlardı. Oralarda eğitim almış birkaç kişi vardı. Ancak, bir fabrikanın gelişmesi için sadece teknisyenler yetmiyordu. Biz onlarla birlikte çalışarak, yünlü sanayinin tekniğini Türkiye'de ilk defa öğrenen ve öğreten insanlar olarak 1951 senesinde Amerika'ya ilk kumaş ihracatını yaptık. 1970'lere kadar trilyonlar mertebesinde kumaş ihracatı yapıldı. Benim kurduğum ekip 1972 döneminde o dönemki hükümet tarafından dağıtıldı. 1972 senesinden sonra Merinos bir metre kumaşı hiçbir yere ihraç edemedi. Ben ayrıldıktan sonra bazı işler için İtalya'ya gittiğimde, en iyi kumaş olarak Merinos kumaşlarının satıldığını gözlerimle görmüştüm.

❖ **Ormo'nun kuruluşu ve faaliyetleri konusunda bize bilgi verir misiniz?**

Ormo 1976 yılında Bursa'nın Orhangazi ilçesinde faaliyetlerine başladı. 25 yıldan beri de dış pazarlarda aranan bir marka durumunda. Tesislerimizde el örgü yün ipliği ve triko üretimi yapılır. Makine iplik üretim kapasitesi yıl-

da 1000-1250 ton. El örgü ipliği üretim kapasitesi ise yılda 4500-6000 ton. Toplam üretimin yüzde 75'ini, 45'in üzerindeki ülkeye ihraç ediyoruz.

❖ **Çin'e yönelik kotaların kalkması dolayısıyla tekstil sektöründe önümüzdeki senelerde ciddi bir kriz beklentisi var. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?**

Çin yün iplik sektöründe faaliyet gösteren bir firma olan ORMO'nun ürünleriyle rekabet edecek düzeyde ürün üretmiyor. Bizim ilkemiz kadının el hassasiyetine hitap edecek en kaliteli ürünü üretmektir. Çin'in bu piyasada yer alıp alamayacağı zaman gösterecek ama bence yer alamaz. Çin'in ucuz malları ile bizinkiler arasında fiyat farkı çok fazla değil; ancak kalite ciddi derecede farklı. O nedenle bizi etkilemez Çin rekabeti. Ancak tekstilin diğer sektörlerinde durum farklı olabilir. Örneğin pamuklu mallarda büyük bir rekabet olabilir.

❖ **Sektörün kaliteli ürün ortaya koyduğu sürece rekabet gücünün artacağını söylüyorsunuz öyle değil mi?**

Tabii ki. Ormo'nun yükselişi ve pazarda güçlü bir konuma gelişi, ürettiği kaliteli ürünler sayesinde gerçekleşti. Birçok Avrupa firması bizi takip ettiler ve bizden mal aldılar. Çünkü pazardaki en kaliteli ürünleri biz satıyoruz. Almanya'da ve İngiltere'de bazı rakiplerimiz bizim rekabet gücümüze dayanamamaya bizi müşteri haline geldiler. Bunların hepsi ürettiğimiz kaliteli mallar sayesinde gerçekleşti.

❖ **Ben farklı bir konuya değinmek istiyorum. İTÜ'ye son yıllarda çok ciddi yardımlarda bulundunuz...**

Sadece İTÜ'de değil, birçok yerde okul yaptırдыm. Ben tek birşeye inanmış durumdayım. 1950'den sonra iktidara gelen bütün siyasi partiler, bu memleketin halkını eğitmeye doğru

gittiler. Devamlı surette dini ön plana çıkartarak halkı cahil bıraktılar. Eğitime yapılan yatırım Türkiye'nin geleceğine yapılan yatırımdır. Benim sloganım budur. Ben Orhangazi'de 5 tane okul, 3 tane sağlık ocağı ve mevcut okullara sayısını hatırlamadığım kadar laboratuvar, derslik ve kütüphane yaptırдыm. Bütün kazancımı eğitim kalitesinin yükselmesi için harcıyoruz. Neyle geçiniyorsak kalanımı, eğitime ve Türkiye'nin kalkınmasına harcıyoruz. Türkiye'nin çok ciddi bir potansiyeli var. Genç nesli var, birçok şey var ama geniş bir kesimi sessiz. Kendini idare ettirecek, refaha kavuşturacak bir iktidarı demokraside seçmek olanağına sahip değil. Bu sistem içerisinde %28 oy alan birisi, %65 desteğe sahip olur. Avrupalılar bizim geleneklerimize aykırı bir sürü şeyi kaldırmıyorlar, ama şu seçim barajı %10'unu da bizim gibi %3'e, %5'e indirin demiyorlar. Tüm bu nedenlerden dolayı eğitim benim için son derece önemli. Ancak bu da Kuran kursuyla, imam hatiple değil, bilimsel gerçek eğitimle olabilir. Onlar da olsun, ama gerektiği kadar. Ne kadar imama ihtiyaç varsa o kadar. Dine karşı değilim ama dinin sömürülmesine, kullanılmasına karşıyım.

❖ **Son söz olarak İTÜ mezunlarına söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?**

Bizim zamanımızda İTÜ 1 numaraydı. Maalesef bizim arkadaşlarımızın idaresinde dördüncü, beşinciliğe düştü. Gülsün Hanım döneminde ciddi çalışmalar yapıldı. Ben de bu çalışmalara elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım. Eskiden çok itibarlı olan bu üniversiteyi yine eski konumuna getirmek için tüm İTÜ'lülerin çok çalışması gerekiyor. İTÜ 2 reis-i cumhur, 3 başbakan yetiştirdi. Ben bu insanların İTÜ'lülere yakışır şekilde hareket etmelerini beklerdim. Ancak öyle olmadı. Allah sevgisine karşı değilim ama memleket sevgisi bunun üstünde olması gerekir.

İTÜ Mezunları Derneği 2004 Genel Kurul Toplantısı

Eğitim vermek yalnızca bilgili insanların değil, bilge insanların işidir. / Goethe

İTÜ MEZUNLARI NEREDE ?

Sevim Reşat

İTÜ İnşaat fakültesindeki öğrencilik yıllarım 1980'li yılların sonlarına denk gelir. Benim sınıfımda 100 kadar öğrenci vardı, bunların büyük çoğunluğu Anadolu'dan gelmiş gençlerdi. Bir köyden öteki köye karışık demeden, kurda kuşa yem olmadan gidip ilkokulu bitirmiş, parasız yatılılarda okumuş ve sonunda teknik üniversiteye girme başarısını göstermiş parlak zekalı çocuklardı. Çoğu İstanbul'a ilk kez gelmişti. Bir yandan büyük şehre ayak uydurmak için çabalarken bir yandan da üniversite ortamına alışmaya çalışıyorlardı. Bu onlar için kendi yaşamlarında attıkları büyük bir adımdı. Burada yalnızca meslek edinmeyeceklerdi. Çağdaş bir insan olmayı, araştırmacı, merak duygusu gelişmiş üretici bireyler olmayı da umut ediyorlardı. Bu beklentilerini ben

yüzlerinden okuyabiliyordum. O dönemi yaşayanlar hatırlayacaklardır. YÖK'ün en baskıcı olduğu, neredeyse üniversiteleri lise düzeyine indirmediği yıllardı. Ders geçme sistemi sık sık değişirdi. Bizler bir sınavdan öteki sınava koşuştururken çeşitli aktivitelere (spor, sanat vs.) zaman ayırmakta zorlanırdık. Oysa üniversiteler yalnızca meslek kazandıran kurumlar değildirler. öğrencilerin sosyalleşmesine, güven kazanmasına ve kişisel özelliklerini tanımasına yardımcı olması gereken, örgütlenmelerine, katılımlarına olanak veren öğrenim yerleridir. Kısacası ister öğrenci, ister öğretim üyesi ya da eğitim sistemi olsun; hangi perspektiften bakarsanız bakın YÖK yeterli ve adil olmaktan çok uzaktı. Öyle bir zamanda bile İTÜ, üniversite olma özelliğini korumaya çalışan, direnen

bir tutum içindeydi. Hocalarımız; burada hepsini, ama istisnasız hepsini saygıyla anıyorum. Yönetimden bağımsız olarak inisiyatiflerini kullandılar, öğrencilerine sahip çıktılar, onların hangi yollardan geçerek bu sıralara geldiklerinin ve beklentilerinin farkına vardılar. Hocalarımızı her ihtiyaç duyduğumuzda yanımızda bulduk, sorularımızı her zaman cevapladılar. Bizlere sadece bilgilerini değil, deneyimlerini, cesaretlerini ve insan sevgisini de aktardılar. Şimdi düşünüyorum da benim teknik üniversitede, değil bir günüm, tek bir ders saatim bile boş geçmedi. Peki bu hocalarımız hiç mi hasta olmazlardı, bunların çolukları çocukları yok muydu? Biz sanırdık ki, evet sanırdık ki onlar sadece bizim için yaşıyorlar, varoluşlarının asıl sebebi bizi yetiştirmek.

Harç olarak okula ödediğimiz para ise sembolik bir miktardı. Bugün teknik üniversiteyle kıyaslanamayacak özel üniversitelerdeki harç tutarlarına bakarsak aslında ücretsiz okuduğumuzu bile söyleyebilirim.

Ve bizler, önceleri bir teknik üniversite diplomasının peşinden koşarken, zamanla anladık ki, teknik üniversite bize diplomadan daha önemli bir şey kazandırıyor. Neydi o şey? Hayatta dürüst olmak, kendimize ve başkalarına karşı dürüst olmak. Üretmek; ama az ama çok mutlaka üretmek. Çalışmak bir amaca doğru gitmek, bunu insan olmanın bir gereği saymak. Bu ve bunun gibi bir çok kazanım edindiğimiz için teknik üniversite çoğumuz için ailemizden ötede daha yukarıda bir yerdedi. Teknik üniversite mezunu olmayı biz hayatta bir merteye kazanmak olarak gördük. Yukarıda saydığım ve belki başka bir çok arkadaşımın çok daha fazlasını sayabileceği bu sebeplerden ötürü, her teknik üniversite mezunu, üniversitesine borçludur. Senetleri yüreğimizde gömülü olan bir vefa borcudur bu.

2000'li yıllarda üniversite eğitimi yalnızca mesleki bilgilerin edinildiği bir yer olmaktan çıkıp öğrenciye iletişim, işbirliği, araştırma gibi yetenekler kazandıran, hayata hazırlayan bir kurum haline gelmek zorundadır. Teknolojinin gelişmesiyle iletişimin hızla geliştiği bu çağda bilgi edinmek artık çok kolaylaşmıştır. Ancak bilginin en verimli şekilde kullanılabilmesi öğrencinin hayata yönelik bir eğitim sürecinden geçmesi ile mümkün olur. Bu da yaparak ve yaşayarak öğrenmek anlamına gelir ki burada yalnızca hocalara değil profesyonel ortamda tecrübe sahibi olmuş işverenlere ve yöneticilere de büyük görevler düşmektedir. Günümüzde bir öğrencinin üniversiteden aldığı diploma tek başına bir anlam ifade etmez. Öğrencinin içinde bulunduğu sosyal çevre, iş çevreleriyle olan ilişkileri onun hayattaki başarısını belirleyen önemli etken-

lerdir. Bu yüzden mezun olup iş hayatına atılmış İTÜ'lülerin üniversitelerine sahip çıkmaları; görüşlerini, deneyimlerini genç arkadaşlarına aktarmaları, mümkünse onlara imkan sunmaları son derece önemlidir. Her ne kadar kapitalist sistem bireyi ön plana çıkaran bir tutum içinde olsa da birey belli bir dayanışmanın dışında kaldığı sürece tek başına başarılı olması çok zor hatta çoğu zaman imkansızdır. İşte bu yüzden vakıf, dernek vs gibi çeşitli örgütlenmelere ihtiyaç vardır. Öte yandan tüm öteki kurumlar gibi üniversiteler de, çağın bir getirisi olarak, iyi yönde farklılaşmak, öteki üniversitelerle yapıcı bir rekabet içinde olmak durumundadır. Böylece dinamizmini, sürekli gelişimini canlı tutabilecektir. Bu yüzden rekabet ruhunu uyandırmak için gerek öğretim üyelerini gerekse öğrencileri daha başarılı kılacak yöntemler geliştirilmelidir. Bunun için de her üniversite kendi yönetim modelinin altını çizerek belirlemelidir. Bu yönetim modeli özerkliğe, akademik özgürlüğe, öğrenci katılımına ve teknolojik gelişmelerin izlenebilmesine olanak tanımalıdır. Değerli İTÜ Mezunları bugün Türkiye büyük oranda genç nüfusa sahiptir. Hepimizin de iyi bildiği gibi günümüzde iyi bir eğitim alabilmek, belli bir maddi seviyeyi gerektirmektedir. Daha da açıkcası son 20 yılda eğitim hızla özelleşme yoluna girmiştir. Anaokulundan başlayarak üniversitelere kadar uzanan eğitim süreci paraya dayalı bir hal almıştır. Bu da eğitimdeki fırsat eşitliğine keskin bir darbe indirmiştir. Devletin eğitim konusunda bilecek ya da umursamayarak yetersiz kalması, bir ulus için bu denli önemli olan kurumların kişilere ya da gruplara terk edilmesi düşündürücüdür. Ve yazık ki "eğitimde eşitlik" sadece "yasa önünde eşitlik" olarak kalmıştır. Bugün üniversite adı altında bir çok özel yükseköğrenim kurumları oluşturulmuştur. Bunlar devlet üniversitelerindeki nitelikli,

iyi yetişmiş öğretim üyelerini yüksek ücretlerle transfer etmekte, buna karşılık öğrencilerinden de yüksek harçlar almaktadırlar. Bu öğretim kurumlarının çoğu sermaye çevrelerinin birbirleriyle yaptıkları rekabete prestij kazanma aracı olarak kullanılmaktadır. Özellikle halk çocuklarının yüksek öğrenim görebilmeleri için devlet üniversitelerinin varlığı ve etkinliği çok önemlidir. Bugün iyi eğitim kurumlarına her zamankinden daha çok ihtiyaç vardır. Burada herkese görev düşmektedir. Devlet katkısını, mezunların desteğini ve döner sermaye gelirlerini arttıran vakıf ve benzeri örgütlenmelerle geliştirilen, büyük sermayenin baskısını ve yönlendirmesini engelleyecek bir finansman sisteminin kurulması ve desteklenmesi gerekmektedir. Ancak bu şekilde toplumsal adalet ve eğitim hakkı gerçekleştirilebilir. Buradan tüm teknik üniversite mezunu arkadaşlarıma sesleniyorum. Geriye dönüp bakın. Göreceksiniz ki bu yüce kurumun ayakta kalması, mevcut rekabet ortamında daha da gelişmesi için yapabileceğiniz çok şey var. Artık hızla gelişen çağa ayak uydurabilmek için, üniversiteler dünya standartlarında öğrenci yetiştirmek zorundadır. Gönümüz ister ki her İTÜ mezunu en gelişmiş ülkelerde dahi meslektaşlarından aşağı kalmamasın, onlarla rekabet edebilsin. Gelin teknik üniversite bayrağını biraz daha yukarı kaldıralım. Hayat gayilesine kapıldık bahanesine sığınmayalım. Unutmayalım ki yaşadığımız toplum, ülke çağdaş ve refah içinde olmadıkça, kişisel başarılar ve mutluluklar sisli havalarda yanan lambalara benzerler. Bu yüzden sorumluluğumuzun bilincinde olalım ve gerek üniversitemize, gerekse bir-birimize daha yakın duralım. Yalnız ortalıkta görünen adı belli 50-60 kişiye değil, her biri bir köşe kucaktaki 50-60 bin kişiye sesleniyorum.

Sevgili İTÜ mezunu kardeşlerim, ağabeylerim, ablalarım nerelerdesiniz?

DENİZCİLİK SEKTÖRÜNDE BİR MARKA “DELTA MARINE”

Kuruluşundan itibaren hızlı bir biçimde büyüyen şirket, konsept tasarım, çelik yapı tasarım, donatım, ileri mühendislik, bilgi teknolojisi, gemi teorisi ve proje planlama gibi bölümlerini oluşturarak denizcilik sektörüne hizmet vermeye başlamıştır. Yıllar boyunca elde edilen geniş tecrübe çok sayıda, farklı tip ve boyutta geminin projesinin oluşturulmasını sağlamıştır. Firma günümüzde Türkiye’de, alanında rakipsiz olup Avrupa’da ise en iyi ilk 3 firma arasında yer almaktadır. Gemi tasarımını “entegre” bir anlayışla sürdüren Delta Marine, müşterilerine tasarımdan sefere dek tüm mühendislik hizmetlerini sunmaktadır. Delta Marine Yönetim Kurulu Başkanı Gemi İnşaat Yüksek Mühendisi H. Bülent ŞENER’le yaptığımız görüşmede, gemi mühendisliğinin diğer tüm mühendislik dallarından büyük bir farkı olduğunu bunun da tüm mühendislik disiplinlerini bünyesinde bulundurarak uygulamaktan kaynaklandığını söylemiştir. Şener sözlerine şu şekilde devam etmiştir:

“Oldukça karmaşık ve yoğun bir mühendislik faaliyeti gerektiren gemi mühendisliğinin, inşaat mühendisliğinden statik ve

mukavemet bilgilerini; malzeme mühendisliğinden çelik ve tüm malzeme bilgilerini; elektronik mühendisliğinin uzay elektroniği ve global yön bulma sistemlerini; kimya mühendisliğinden boya koruma tekniklerini; iç mimarlıktan tasarım faaliyetlerini, tek bir potada eriterek müşterilerin teknik gereksinimlerini optimum maliyetle karşılamaya çalışır. Delta Marine tüm bu mühendislik faaliyetleri en son teknolojileri etkin bir şekilde kullanarak başarıyla gerçekleştirmektedir. “İleri Mühendislik” uyguladığımız için Avrupa pazarında başrole oynayabiliyoruz. Örneğin karada yapılan bir tesis yatırımı 15-20 milyon dolar olurken bizim bir tek gemi için gereken yatırım miktarı buna eşit veya daha yüksek olabilmektedir. Hatta bazen taşınacak mallar geminin kendisinden daha pahalı olabiliyor. Siz karada deprem ve rüzgarla uğraşırken, denizde hiç beklenmeyen binlerce tehlikeye karşı hazırlıklı olmak, sadece ulusal yasalara değil, uluslararası birçok sözleşmeye uygun tasarımlar yapmanız gerekmektedir. Bu nedenle çok kısıtlı ve çok kriterli bu problemleri aşmak için çok ciddi bir mühendislik uygulaması gerçekleştirmek gerekiyor. Delta Marine’in başarısının sırrı da bunu hayata geçirmesinde yatar.”

Firmanın sektördeki gücü teknolojik gelişmeleri son derece yakından takip eden, kendini geliştiren bir yapıya sahip olmasından kaynaklanmaktadır. Yazılım bölümü, kullanılan birçok programın geliştirilmesini ve hatta kendi programlarını oluşturarak ihtiyaçların en iyi şekilde karşılanmasını sağlamıştır. Şirket bu anlamda yeni bilgisayar teknolojilerinin gemi inşaat mühendisliği üzerindeki uygulamaları ile dikkat çekmektedir.

Delta Marine armatörler, tersaneler, üretici firmalar, klaslama kuruluşları ve diğer denizcilik şirketleri ile sürekli iletişim halinde olmayı ve en yeni gelişmelere ve kulları sürekli izlemeyi, gelişim felsefesine bağlı kalmayı ilke edinmiştir. Delta Marine kadrosunda bulunan gemi inşaat mühendisleri, makina mühendisleri ve mi-

Delta Marine, 1996 yılından itibaren denizcilik sektörü için kaliteli projeler üretmeyi amaçlayan bir grup gemi inşaatı mühendisi tarafından kurulmuş bir gemi tasarım firmasıdır.

marlar ile beraber aşağıdaki hizmetleri müşterilerine sunmaktadır:

• Temel Tasarım

- konsept tasarım
- ön tasarım
- kontrat tasarımı
- fonksiyonel tasarım

• Üretim Mühendisliği

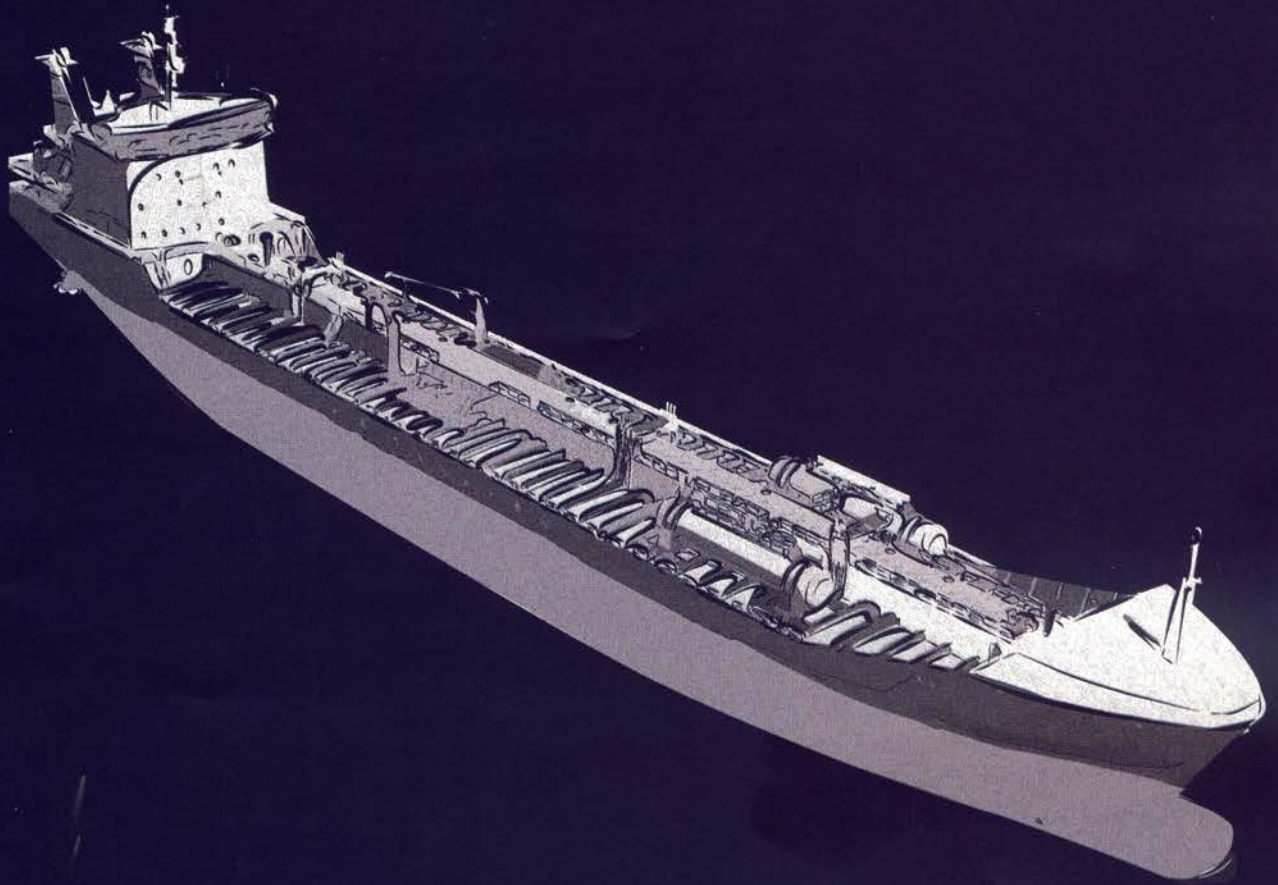
- geçiş tasarımı
- çalışma alanı bilgisi hazırlama

• İleri Mühendislik ve AR-GE,

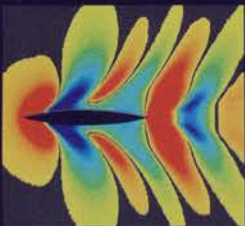
- Danışmanlık, teftiş ve denetim hizmetleri,
- Gemi dönüştürme işlemleri,
- Sahil araç-gereçleri ve kurulumları,
- Gemi inşaat şartnamesi, sözleşmesi hazırlama ve ihaleler,
- Yazılım Geliştirme

Kuruluş felsefesini, çalışanlarına açık bir şirket olmak üzere oluşturan, Delta Marine, kaliteyi, mühendisliği ve çalışma etiğini ön plana çıkarmakta; Paylaşımçılığın en önemli ilke olduğu şirket, her yönüyle çağdaş ve atılgıncı bir ruha sahip olduğu gözlenmektedir. Delta Marine, önümüzdeki dönemde hedeflerini tamamıyla Türkiye imalatı olacak olan MilGem (Milli-Gemi) projesinde yer alma, ihracat miktarlarını artırma ve yeni genç mühendisler yetiştirmek olarak belirlemiştir. Bazı Norveç ve Finlandiya firmalarının Çin’de ve Balkanlarda bürolar açarak maliyetleri düşürdüklerini söyleyen Şener, bu firmalarla rekabet edebilmek için daha kaliteli ve kusursuz projeleri daha az maliyetle imal etmeye çalıştıklarını, bu nokta da sürekli iyileştirme ve sürekli geliştirme felsefelerinin çalışmalarında yol gösterici olduğunu belirtmiştir.

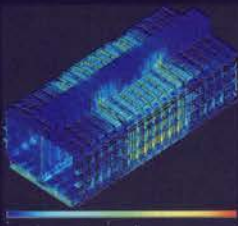

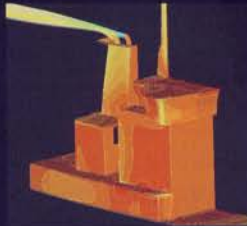
We can

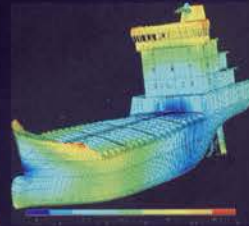
Economic

Safe

Environmental

Comfortable

Aesthetic

realize your imaginations...

DELTA MARINE

www.deltamarine.com.tr

“SANATLA DOLU BİR ÖĞRENCİLİK”

Suzan Karabrahimoğlu / Özgür Akarsu

Bu sayımızda “Mesleğinin Ötesinde İTÜ'lüler” bölümümüzde ‘61 yılı inşaat mezunu Atilla Alpöge’yi konuk ediyoruz.

İnşaat fakültesi mezunu olmasına rağmen tiyatrocü, ulaşım plancısı ve kamu uzmanı olarak kariyer yapan ve çalıştığı alanlarda iz bırakan bir isim Atilla Alpöge.

Türkiye Tiyatro tarihinde oldukça büyük bir önem taşımaya rağmen çok fazla bilinmeyen İTÜ Tiyatrosu’nun ve Genç Oyuncuların kurucularından olan Atilla Alpöge’yle yaptığımız röportaj aynı zamanda 1950’li yılların İTÜ’süne bir dönüş oldu...

■ Sizin dönemde İTÜ nasıl bir üniversiteydi?

Ben biraz daha gerilere gideceğim. Çünkü bizim dönemimizi anlamamız için biraz daha eskilere dönmek şart. Benim babam 1925’te İTÜ’ye giriyor. 1929 ya da 1930’da da mezun oluyor. Onunla bu konu hakkında çok konuştuk. Gerek onunla yaptığımız konuşmalardan gerekse onun arkadaşlarını ve sonrasındaki kuşaklardan İTÜ’lülere gözledim ve bazı sonuçlara ulaştım. İTÜ o yıllarda Gümüşsuyu ve Taşkılla binalarından oluşuyor. En azından 1960’lara kadar. Bu durumun çok önemli bir boyutu ve anlamı var. Çünkü İTÜ, değil İstanbul’un, Türkiye’nin kültür merkezi olan Beyoğlu’nun burnunun dibinde. Babam anlatırdı. O dönem bütün öğrenciler yatılıymış, dersler bittikten sonra çıkıp Beyoğ-

lu’nda dolaşırlarmış. Ancak Beyoğlu, o dönem bir kültür-sanat merkeziymiş. Bütün konser, sergi, tiyatro, opera faaliyetleri orada oluyormuş. Bu durum ister istemez o kuşakta derin bir iz bırakıyor. Kültüre aşına ve iç içe bir kuşak yetişiyor.

■ Üniversite döneminizde tiyatroyla uğraştığınızı biliyoruz, nasıl başladı herşey?

Biz Ergun Köknar’la birlikte Galatasaray Lisesi’nden geldik İTÜ’ye. Orada başlamıştık tiyatroya. İTÜ’de de İTÜ Sanat Kulübünün açılmış olduğunu gördük.

■ Hangi yıldan İTÜ’ye girişiniz?

1954-1955 akademik yılı. İTÜ Sanat Kulübü oldukça aktif bir çalışma yürütmekteydi. Özdemir Asaf’tan, Ahmet Kutsi Tecer’e ka-

dar birçok değerli ismin yazılarının şiiirlerinin yayımlandığı bir dergi çıkarılıyordu. Biz İTÜ'ye geldiğimizde tiyatroyla ilgilenmek istediğimizi söyledik. Biraz da geçmiş deneyimlerimize dayanarak bizi tiyatronun başına geçirdiler.

O dönem tiyatro yaparken oldukça şanslıydık. Çıkardığımız oyunlar hakkında kültür-sanat dergilerinde yazılar ve eleştiriler çıkardı. Ben amatör bir tiyatrocü olarak günümüzdeki gençlere kıyasla kendimi çok şımartılmış ve şanslı hissediyorum. Gümüşsuyu'nda Makine Fak. Salonunda oynardık oyunlarımızı ve kültür-sanat çevrelerinden birçok insan oyunlarımıza gelirdi. Gazetelerin günlük haber köşelerinde "Teknik Üniversite'de bu akşam..." diye haberler yapılırdı. Bizim gibi, Gençlik Tiyatrosu, Akademi Tiyatrosu, Cep Tiyatrosu da haber olurdu. Şu anki amatörlerin böyle bir şansı yok. Teknik Üniversite'de böyle bir alt yapı mevcuttu. Ancak bununla çelişen başka bir durum daha vardı. Teknik üniversite o dönem Mühendis Mektebi olarak anılırdı. Mimarlar bile mühendis eğilimli yetişirlerdi. Mühendis denildiği zaman da, matematik ve fizikten başka birşeyden anlamayan, teknik konular dışında birşeyle çok da fazla ilgilenmeyen insanlar akla gelebilir. Ancak yukarıda anlattığım gibi bizim dönemimizde ortam daha farklıydı. Buna rağmen, bazı profesörlerimiz çok kızıyorlardı. Tiyatroyla uğraşacağına derslerine çalış dendiğini çok iyi hatırlıyorum. Belki haklılardı. Ben neticede çok iyi bir öğrenciydim. Başarıyıldım. Teknik Üniversitede 2 sene birden kaybettim. Pişman değilim. 2 sene kaybettim. Ama çok şey kazandım. Üniversiteden kovulma noktasına kadar geldim. O dö-

nem hocam Prof. Dr. Mustafa İnan'ın sana son bir şans veriyorum demesiyle okuldan atılmaktan kurtuldum.

■ İTÜ Tiyatrosu olarak oynadığımız oyunlara kaç kişi gelirdi?

Salon dolardı. 150-200 kişilikti salonumuz. Bir oyunu 4-5 defa oynardık. Sonra turnelere çıkardık.

Herhalde ortalama 1500-2000 kişiye ulaşırdık oyunlarımızla. Bu 2000 kişi, o dönem tüm amatör tiyatro oyunlarını takip ederdi ve genel tiyatro izleyicilerinin içinde büyük bir orandı. O yıllar profesyonel tiyatronun ciddi bir krizde olduğu yıllardı. Eleştirmenler profesyonel tiyatrodaki ortaya konan oyunları çok sert eleştirirlerdi. "Profesyoneller gitsinler de gençlerden tiyatro nasıl yapılır öğrensinler" diyenler olurdu.

1953'lerde İstanbul'da ve Ankara'da tiyatrodaki bir patlama yaşandı. Gençlerin başlattığı bu tiyatro olayını seyirci de sahiplendi. Bu gençler Türk Tiyatrosunu

kurtaracaklardır şeklinde bakılırdı. Bu söylediklerimle "Bizim zamanlarımız ne kadar iyiydi" şeklinde bir nostalji yaptığımı sanmayın. Gerçekten böyleydi. O dönemin gazete ve dergilerini açın, hissedersiniz. Bu konuyla ilgili bir anekdot anlatmak istiyorum. Bizim İTÜ döneminin ardından Genç Oyuncular deneyimi gelir. Genç Oyuncular derin bir iz bırakmışlardır, tiyatro tarihinde, Erdek Şenlikleriyle. 5 sene devam etti bu şenlikler. 1. şenlikti sanırım. Boş bir alanda çadırlar kuruyorduk. Elimizde kazma küreklerle sahne yapıyoruz. Yanı başımızda bir jip durdu. Baktık beyaz saçlı, yaşlı birisi. Bandırma Belediyesi bir elektrik mühendisi, yollayacaktı, o mu acaba dedik. Gelen Muhsin Ertuğrul'muş!. Hepimiz çok şaşırılmıştık. "Çocuklar, İstanbul'dan Ankara'ya gidiyordum da, yoldayken size uğrayayım dedim" dedi. Tabii İstanbul-Ankara yolu neresi, Erdek neresi. Bu olay bir göstergedir. Birtakım insanların o dönem gençlerin yaptığı tiyatroya nasıl sahip çıktığının göstergesidir. Muhsin Ertuğrul gibi birçok tiyatro adamının nefeslerini sırtımızda hissettik. Ondan sonra, Muhsin Bey, Uluslararası Tiyatro Enstitüsü Türkiye Merkezindeki tüm yönetim kurulu üyelerini toparladı, bizim çalışmalarımızı izlemek için provaya geldiler. Düşünebiliyor musunuz? İonesco'nun bir piyesinin provasını yapıyoruz, Türkiye'nin bütün büyük saygı duyduğumuz tiyatro adamları oradalar. Biz de napalım, prova oyunu oynamıştık. Prova yapıyor gibi yapmıştık. Bilmiyorum anladılar mı, anlamadılar mı?

■ Yönetimin yaklaşımı nasıldı peki o dönemlerde?

Kişiden kişiye değişiyordu.

Mesela, Maden ya da Makine tam hatırlamıyorum dekanı, İlhami Civaoglu vardı. Müthiş destek sunardı çalışmalarımıza. Hem maddi hem de manevi. Ama bazı hocalarımız ne işiniz var tiyatrodaki derlerdi.

■ **Maddi destek sunar mıydı peki üniversite?**

Evet, belli bir miktar bütçe ayırırdı. Dekorumuzu onunla yapardık.

■ **Bildiğimiz kadarıyla daha sonraki yıllarda İTÜ'den ayrılıp Genç Oyuncular'ı kuruyorsunuz, İTÜ'den çıkış nasıl gerçekleşti? Neden İTÜ Tiyatrosu'ndan ayrıldınız?**

Ergun'la ben İTÜ Tiyatrosu'nun lideri patronu gibiydik. Oyunları biz seçiyorduk. Genellikle oynanmamış oyunları seçiyorduk. Çevirilerini biz yapıyorduk. Biz sahneye koyuyorduk, başrollerini biz oynuyorduk. Zannediyorum, bu durum birtakım rahatsızlıklar yarattı diğer arkadaşlar arasında. "Ben de oynamak istiyorum, niye bana rol yok" gibi bir sürtüşme ortamı belirdi. Üniversite içerisinde idareyle bağlantılı bazı sürtüşmeler oldu. İdare dediğim zaman daha çok memurlarla. Salona gireceksiniz anahtar bulamıyor, belirli bir saatten sonra çıkın deniyor. Birtakım olaylar başgöstermeye başladı. Grup içerisinde ciddi huzursuzluklar. Bu tip sıkıntılar bizi yıprattı. Bir turne sonrasında da gruptan ayrıldık ve sahnesiz de tiyatro yaparız dedik. Kaplumbağa gibi dekorumuz sırtımızda dolaşırız. Hiç kimseye bağlanmadan, hiç kimsenin ağız kokusunu çekmeden, istediğimiz gibi tiyatro yaparız. Çünkü bunu burada yapmanın imkânı yok.

Böylece İTÜ Tiyatrosu'ndan ayrılıp 9 Ağustos 1957'de "Genç Oyuncular"ı kurduk. İTÜ Tiyatrosu'nda bir takım olamadık. Birlikte çalışan bir ekip olamadık. Ama Genç Oyuncular'da bunu gerçekleştirebildik.

■ **O dönem, diğer üniversitelerdeki farklı topluluklarla ilişkiniz var mıydı?**

Tabii ki. Örneğin İstanbul Üniversitesi'nde Talebe Birliği'nin Gençlik Tiyatrosu vardı. Bizden çok daha uzun sürmüştür onların çalışmaları. Ve Oktay Arayıcı gibi çok kişiyi yetiştirmiştir. Ankara'da Çolpan İlhan'ların, Erol Keskin'lerin olduğu, "Akademi" diye bir topluluk vardı. Boğaziçi'nde o za-

manlar Robert College Players vardı. Ama onlar daha içe kapalıydılar. Çok iyi şeyler yaptıkları halde, hatta Türkiye'de ilk Brecht'i oynadıkları halde çok dışarıya açılmazlardı. Ama İngilizce oynarlardı. Kendi içlerine kapalıydılar.

Bu tiyatro hareketinin içine pek girmediler. Topluluklar arası ilişkiyi geliştiren en önemli olay, Türkiye Milli Talebe Federasyonu'nun 1956 yılında düzenlemeye başladığı uluslararası tiyatro festivaliydi. Yugoslav, Alman, Fransız, İngiliz, Çek üniversite tiyatroları geldi ve biz hepimiz oynadık orada. Muhteşem bir olaydı. Bir defa özellikle yabancıardan çok yeni şeyler gördük. Mesela İtalyanlardan Commedie Del Arte'yi gördük. Bizi çok etkiledi. Yepyeni bir çağır açtı. Bir takım insanlar, Commedie Del Arte tarzı düşünmeye başladılar. Yugoslavlarda daha soyut bir dekor anlayışı, dinamik bir sahneleme tekniği gördük. Çok şey öğrendik.

1960 sonrasında Türkiye biraz daha rahatladı. 50'lerde amatör tiyatro alanında faaliyet gösteren birçok kişi atomize olup, profesyonel alana kaydı.

Profesyonel alandaki grup sayısında müthiş bir artış yaşandı. 5-6 kişi bir araya gelip grup kuruyorlardı. Profesyonel alanda da birçok insan dâhil oldukları gruplardan ayrılıp, birkaç genci yanlarına alıp kendi gruplarını kurdular. Bugünkü Türk tiyatrosunda birçok isim o günlerden geliyor.

■ **Yurt dışındaki toplulukları ya da tiyatro akımlarını takip ediyor muydunuz?**

Tabii ki. O dönem biraz da ilkler

dönemidir. Örneğin daha önce söylediğim gibi ilk Brecht Robert Koleji'nde oynandı. Biz İTÜ'de ilk Ionesco metnini, "Ders"i oynadık. "Godot'u Beklerken" çevirisiyle uğraşırken Muhsin Ertuğrul kendi tiyatrosunda oynattı.

■ **O dönem profesyonel tiyatro ile amatör tiyatrolar arasında tarz olarak fark var mıydı?**

Profesyonel tiyatrodaki o dönem yerleşik olan tarza baktığımızda özentili ukala bir Türkçe ile konuşan, rol keserek çağın dışında kalmış oyunları sergileyen bir tarzla karşılaşmaktaydık. Natüralist bir dekor düzeni ve durağan bir sahneleme tekniği uygulanırdı.

Gençlik tiyatrolarına baktığımızda ise dinamik bir tiyatroyla karşılaştığımızı söyleyebiliriz. Gençlik tiyatrolarında hem tarz yeniydi hem de oyunlar yeniydi. Bu durum seyirci de bir ferahlık yarattı. Bu nedenle sahip çıktılar. Profesyonel tiyatrolarla karşılaştığımızda radikal bir fark vardı aramızda.

O dönem Yılmaz Gruda, İsmayıl Hakkı Baltacıoğlu, Özdemir Nutku gibi insanlar Anadolu'nun kaynaklarına dönerek yeni bir tiyatro oluşturmayı savunuyorlar-

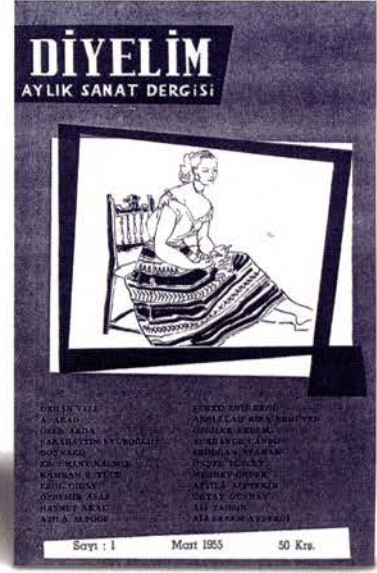
dı. Muhsin Ertuğrul'u Batı Tiyatrosu'nu taklit etmekle suçluyorlardı. Biz Muhsin Ertuğrul'a büyük saygımız olsa da zamanla Ortaoyunu ve Anadolu'dan beslenmeyi savunan diğer görüşe doğru kaydık.

■ **Mezun olduktan sonra aktif tiyatral yaşamınız sona eriyor sanırım, sonrasında ne yaptınız?**

Teknik Üniversite İnşaat Fakültesinden mezun oldum. Mezuniyetim yol ve trafik bölümündendi. Ama ben ulaşım plancısı olarak çalıştım. Amerika'da bulundum 3,5 yıl, 2 yıl İngiltere'de bulundum. Sonra Türkiye'ye dönüp ulaşım plancılığı yaptım. Belediye Başkanı Aytekin Kotil'in ulaşım danışmanıydım. 12 Eylül sonrasında Aytekin Kotil'in yakınında olmamdan dolayı Belediye'den yaka paça dışarı atıldım. 1981-1999 arasında ise OECD Teşkilatının Kamu yönetimi bölümünde çalıştım.

■ **Bir İTÜ Mezununu olmanın sizin için anlamı nedir?**

Ben bu soruya yanıt verebilmek için kendi çağımın İTÜ'sünden söz edeceğim. Bugün böyle midir değil midir bilmiyorum. Bir defa bizim dönemimizde İTÜ mühendis bazlı bir yerdi. Matematğin önemli olduğu, analitik düşünmenin üzerinde durulduğu bir eğitimden geçiyorsunuz İTÜ'de. Bu bence son derece önemli. Bu durum en azından benim kendi kişiliğim üzerinde oldukça belirleyici olmuştur. Bütün hayatım boyunca kullandığım sistemli düşünmeyi burada geliştirdim, burada öğrendim. Bunun dışında başka türlü düşünmeyi de beceremedim. Herşeye bir boyut vermek, olaylar arası ilişkileri yakalamak ve matematiksel yaklaşımı kullanma becerisini ediniyorsunuz İTÜ'de. Türkiye'de bu son derece eksik bir yetenektir.

İTÜ'nün en önemli özelliği burada yatıyor. Mühendislik yapmasanız da bu yetenekleri tüm yaşamınız boyunca kullanıyorsunuz.

■ **İTÜ MED ve şu anki İTÜ hakkındaki görüşleriniz nedir?**

İTÜ bizim dönemimize göre oldukça büyüdü. Bizim zamanımızda dört fakülte ve az sayıda öğrenciden oluşan Teknik Üniversite şimdi onlarca bölümden ve binlerce öğrenciden oluşan bir yapıda. Benim İTÜ Mezunlar Derneği'ne önerim, mezunlar arasındaki dayanışmayı sağlamak için teknolojik imkânlardan yararlanmaları. Örneğin, Galatasaray Lisesi mezunları bu işi çok iyi yapıyor. Aralarında bilgi ve haber paylaşımını sağlayan onlarca e-posta grubu var. Kendi hobilerine göre oluşturulan gruplar insanların birbirlerini tanımalarını, ilişkilerini devam ettirmelerini ve ortak etkinlikler düzenlemelerini sağlıyor. Benzer bir uygulama İTÜ Mezunları tarafından da yapılabilir.

■ **Teşekkür ederiz.**

Ben de teşekkür ederim.

İTÜ Mezunlar Tiyatrosu, Yaz Çalışmaları

Geçtiğimiz sezon Shakespeare'in "Bahar Noktası" adlı oyununu İstanbul içerisinde ve çeşitli şenliklerde sergileyen İTÜ MT, yaz döneminde Seyyar Sahne'yle birlikte oyunculuk eğitim çalışmaları üzerine yoğunlaştı. Tiyatroyu, prodüksiyon temelli bir çizgiden çok, sürekli araştırma ve arayış faaliyeti üzerine oturtmaya çalışan topluluk, yaz sezonu boyunca oyuncunun role ilişkin yaklaşımlarının ve çalışma yöntemlerinin tartışıldığı bir dizi çalışma yaptı. Doğaçlama, kurgu oluşturma, ses ve vücut çalışmaları, metin çalışmaları gibi başlıklar etrafında ilerleyen çalışmalar Büchner'in "Woyzeck"i ve Shakespeare'in "Macbeth"i üzerine yapılan sahneleme denemeleri ile tamamlandı. Geçtiğimiz yıl Ortaköy Afife Jale Sahnesi'nde her hafta düzenli olarak oyunlarını sergileyen İTÜ MT, bu sene farklı bir seyirci politikası izleyerek, turnelere ve seyirci or-

ganizasyonu önceden yapılmış gösterilere ağırlık vermeyi düşünüyor. Türkiye'nin farklı yörelerindeki İTÜ'lülerle temasa geçerek, ortak etkinlikler düzenlemek topluluğun hedefleri arasında. Bu noktada İTÜ MT, dernek üyelerimizden gelecek her türlü öneriye açık. Önümüzdeki yıl boyunca, ortak çalışmaları devam ettirmeyi planlayan İTÜ MT ve Seyyar Sahne, bu ilişkinin sonuçlarından biri olarak ortak bir prodüksiyon çıkarmayı hedeflemekte.

Seyyar Sahne ise bir yandan, geçtiğimiz yıl sergilediği "Dünyanın En Güzel Hikayesi"ni oynamaya devam edecek. İTÜ MT'li kadın tiyatrocuların da bulunduğu Tiyatro Amargi, Lorca oyunları üzerine yaptığı metin çalışmalarına Eylül ayı içerisinde de devam ediyor.

(İletişim: 0537 267 98 56,
www.mezunlartiyatrosu.get.to)

ERENSAN'DAN

GÜVEN CE

Isı ve endüstriyel buhar sistemlerinin lider markası ERENSAN, Türkiye'nin ilk CE sertifikalı kazanlarını üreterek Avrupalı'nın yaşadığı güveni sizin de yaşamınızı sağlıyor. Çünkü CE, Avrupa'da 'güven'in sembolüdür. CE sertifikalı Erensan kazanlarını güvenle kullanabilirsiniz.

25053 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan "Basınçlı Ekipmanlar Yönetmeliği"ne göre, yönetmelik kapsamındaki ürünlerin 01.01.2004 tarihinden itibaren CE işareti taşıması zorunludur.

CE, yani Conformity of Europe. Tam 20 yıldır Avrupa'da "güvenin sembolü" olmuş bir sertifikadır. Ve yalnızca "en iyilere" verilir. Çünkü CE sertifikalı her ürün; tüketicilerin sağlığını ve güvenliğini korurken çevreye karşı da duyarlıdır.

SP Paket Buhar sistemi

ISO 9001

www.erensan.com.tr

Erensan Isı Cihazları Pazarlama ve Servis A.Ş.
İstanbul Ofis Sanayi Caddesi, Altay Sokak, No:7, 34530 Yenibosna
Tel 0212 551 05 00 pbx Faks 0212 551 34 84

erensan
"Isı Mühendisi"

MADEN FAKÜLTESİ DEKANI PROF. DR. MAHİR VARDAR İLE SÖYLEŞİ

Röportaj: Özgür Akarsu

■ *Göreve geldiğiniz günden bugüne kadar Maden Fakültesinde neler değişti?*

Maden Fakültesi yönetimi her zaman çok başarılı olmuştur. Öğrencilere ve akademisyenlere rahat yaşanabilir, bilim üretilebilir bir fakülte sunmuştur. Kendine göre bir ekoldür bile denebilir. Buna biz "Maçka Uygarlığı" bile diyebiliriz orada başlamış olduğu için. İstanbul'un, hatta Türkiye'nin en seçkin bölgesinde, Taşkışla'sıyla, Maçka'sıyla, en iyi yemeğin, en güzel sanat eserlerinin bulunduğu, en güzel yürüyüşlerin yapıldığı bir yerde, hem tüm Türkiye'nin hem de İstanbul'un

değişik kesimlerinden gelen öğrenciler kendilerini o ortamda bulurlardı. Biliyorsunuz gelişmenin üç tane ana ögesi var; biri bilgi, öteki görgü, diğeri de deneyim. Bilgi ve görgüyü Maden Fakültesi çok iyi vermekte, deneyimi de stajlarla öğrencilere kazandırmaktadır. Madencilğe, en ücra köşelerde, doğanın en zor olduğu yerlerde, değer üretme sanatı olarak yaklaşılmaktayım. Madencilik eğitimi almış biri, disiplinlerarası çalışmaya çok yatkın, kendi konusunu da ayrıntıyla bilen biri olmalıdır. Emniyet koşullarını, üretim koşulları ile birlikte düşünmeyi alışkanlık haline ge-

tirmesi gerekir. Bu yönden çok ağır bir meslektir. Tüm bunların getirdiği anlayış farklı bir kimlik yaratır. Maçka uygarlığı olarak nitelendirmemin nedeni budur. Maden fakülteli, sanat ve kültürle uğraşır. Sezinlemesi, duyumsaması hatta bunların yansıtma biçimi kendiliğinden gelişir. Doğayı kullanır. Gittiği yerlerde doğayla iç içedir. Bu durum ister istemez yeni bir kültür oluşturur. Yürüdüğü zaman çiçeği koklamayı, ağacı tanımayı, taşa bakmayı öğrenir. Jeoloji Mühendislerimiz de, Petrol Mühendislerimiz de, Jeofizikçilerimiz de böyle yetişir. Bizim toplumumuz maalesef Maden Fakültesi'nin bu yönünün pek farkında değildir.

Öğrenciler genellikle okula isteksiz gelir. Bahsettiğim değerlere, toplum çok fazla değer gözüyle bakmadığı için genellikle öğrenciler farklı popüler bölümlere yönlendirildiğinden, bölümlerimiz çok fazla tercih edilmez. Bu nedenle de puanları çok yüksek değildir. Bu nispeten düşük puanlarla gelen öğrenciler ilk sene kendilerini sanki diğerlerinden eksikmiş gibi hissederler.

Biraz rahatsız bir hava içerisinde olurlar. Bu nedenle fakültenin bahsettiğim bilgi ve görgü oluşturma amaçları, ana görevler haline gelir. Fakültemiz, iç bünyesinde kültürel ve sosyal faaliyetleri yaşatabileceği alanlarla birlikte yaşar. Ancak bunları gerçekleştirmek için gereken altyapı Maçka'dan, Maslak'a taşındığımızda henüz gerçekleştirilmemiş olduğundan bir eksiklik oluşturmaktaydı. Dönemimizde ilk hedefimiz olarak bu görgülenmeyi sağlayabilecek, öğrencilerin alışkanlıklarını daha nitelikli kılabilceğimiz çeşitli faaliyetlere ağırlık verdik. Fakültenin girişi-çıkışından başlayarak, 50. Yıl Kültür Merkez'ine kadar birçok yeni ça-

lışmamız oldu. Öğrenci kulüplerinin yerleri, öğrencilerin oturdukları çalışma alanlarının yenilenmesi, seramik atölyesi gibi faaliyetlerle yeni bir fakülte yaratmaya çalıştık. Hijyenle ilgili önemli çalışmalarımız oldu. Bu konu bana göre tüm üniversitemizde yapılması gereken önemli bir konu. Bunları kalıcılaştırmak için bir anlayışı da oturtmak gerekiyor. Tüm bunları gerçekleştirmek için üniversitemizin olanaklarından çok çok az yararlandık. Çünkü üniversitemizin atılım içerisinde bulunduğu bir dönemde gel bize de destek ol demek çok uygun olmazdı. Bu nedenle mümkün olduğunca kendi kaynaklarımızı yaratmaya çalıştık. Dostlarımızla, arkadaşlarımızla çalışarak iyi işler başardığımızı inanıyorum. Şu an sürmekte olan birkaç çalışma daha var.

Onlar da tamamlandığında fakültemizin olanakları alt yapı açısından kusursuz denilebilecek bir noktaya gelecektir. Geçen sene ABET Akreditasyonu için fakültemize geldiklerinde, bizim alanımızda faaliyet yürüten 23 tane kurum dolaştıklarını ve bizden daha iyisini görmediklerini söylediler. Bu sonuç İTÜ için çok kıvanç verici bir olay. Bu tablo bizi oldukça mutlu etti. Bana göre Teknik Üniversite'nin en özgür, en rahat ve verimli bölümlerinden biri burası. Bu konuda iddiyalım, bizim mezunlarımız diğer fakültelerin mezunlarından daha ileri boyutlarda pek çok özellik kazanmış olarak mezun oluyolar. Bunun hayatta da birçok örneği var.

Fakültemizin diğer bir özelliği de emekli hocalarla kurduğumuz ilişki. Onların peşini bırakmıyoruz, danışman olarak yararlanıyoruz. Öğrencilerimize danışmanlık yapıyorlar ve bazı derslere katkı sunuyorlar.

■ **İTÜ'nün geçmişiyle günümüzü karşılaştırdığımızda sizce değişen nedir?**

Mesela, biz Maçka'dayken, şu anki Swisshotel'in bulunduğu yerde, Boğaz'ı gören Taşlık denilen bir mekandı. Çok güzel bir bina vardı. Ve biz İTÜ'lülerin birer masası vardı. Orada oturur sohbet ederdik. O dönem, Teknik Üniversite'lilerin ayrı bir yeri vardı. Teknik Üniversiteli olmak bir ayrıcalıktı.

■ **Mühendis kimliği de bunun bir parçası öyle değil mi?**

Aslında doğal bir sonucu. Ama bence Teknik Üniversiteli olmak hepsinden önce geliyordu. Ancak mühendis yetiştiren başka bir okul olmadığı için ister istemez ikisi birbiriyle özdeşleştiriliyordu. Teknik Üniversite o dönemlerde, kent içi bir üniversite idi. Kampus üniversitesi değildi. Taşkışla, Gümüşsuyu, Maçka, İstanbul'un en gözde mekanlarında kurulmuş 3 merkez farklı kılıyordu İTÜ'yü. Taşkışla ve Gümüşsuyu'nda biraz Taksim kültürü hakimdi. Maçka'nın ise Nişantaşı, Teşvikiye, Osmanbey üçgeninde toplantılar, ortak etkinlikler sinemaya tiyatroya gitmeler olurdu. Bu özellikleri üniversitemiz günümüzde maalesef yaşamıyor.

■ **Ben iki yıldır Maden Fakültesine uğramamıştım. Fakültede bir değişim yaşandığını öğrenci arkadaşlardan duyuyordum. Bugün fakülteyi dolaştığımda bu değişimi kendi gözlerimle gördüm. Ancak bu sorun, İTÜ genelinde henüz aşılamadı. İTÜ'deki yaşanılacak mekanlar yaratamaması, insanlarıyla gelip geçici bir ilişki kurması önemli bir sorun öyle değil mi? Mekanlarda zaman geçirmek, onlarla ilişkiye**

geçmek beraberinde bir ruhun yalananmasını da sağlamıyor mu? Anlattığınız Maçka örneği bana bunları hatırlattı.

Maden Fakültesi'nin Maçka'daki kendi binası gerçekten yaşam doluydu. Örneğin şu an içine girilemeyen Mustafa Kemal Amfisi'nin önündeki alanda biz folklor çalışmaları yapardık. O alanı hem çalışma alanı hem de bir kafeterya gibi kullanırdık. O dönem Mustafa Kemal Amfisi kilitli bir yer değildi. Öğrenciye açıktı.

■ *Şu an bildiğim kadarıyla öğrenci etkinlikleri için kullanıma açık değil.*

Şu an neresi açık ki öğrenci kullanımına?. Öğrenci şu an potansiyel terörist gibi görülen, çok özel bir yaratık türü. Bu anlayış 70'li yılların sonuna doğru gerçekleşen olaylarla birlikte başladı. Bu anlayış topluma o dönemde aşılandı. O dönem mezun olup da, öğretim üyesi kadrolarına girenler başka türlü bir öğrenci tanımadıkları için bunu çok olağan buluyorlar ve çoğu şu an bizim düşündüğümüz özgürlük ve uygarlık felsefesiyle uyum halinde olamıyorlar. Bunu zorla öğreniyorlar. Yaşamamış oldukları için zorla öğretmek gerekiyor. Öğrencinin daha etkin, daha verimli, daha yaşam dolu olabilmesi için farklı öğeleri geliştirmek gerekiyor. Bunun için de böyle hocalar ve öğretim üyeleri gerekiyor. Maden Fakültesinde yaptığımız çalışmalarda bu yönü de ihmal etmediğimizi söyleyebilirim.

■ *Bildiğim kadarıyla Maden Fakültesi bünyesinde bir de gitar merkezi açılacak öyle değil mi?*

Evet bir gitar merkezi açmak üzere çalışmalarımız sürüyor. Bizim inşaat fakültesinden dönem ya-

kınlığımız olan ve geçtiğimiz yıllarda vefat eden Savaş Çekirge anısına bir gitar merkezi açıyoruz. Kendisi klasik gitarda Türkiye'de önemli bir isimdi ve büyük bir değerdi. Çok öğrenci yetiştirmişti. Biz de onun anısına, kullanılmayan bir alanımızı, dinletilere, eğitim çalışmalarına olanak sağlayacak şekilde gitar merkezi olarak kullanıma açacağız. Rektörlükten onayı da alınmıştı. Biz topladığımız bağışlarla orayı tamamlamaya çalışıyorduk. Ancak rektörlük yoğun bir temposu nedeniyle, diğer işlere koşturmak-tan burayla çok ilgilenemedi. Biz de bu yüzden bu merkezi kendi fakültemiz içerisinde yapmaya başladık. "Savaş Çekirge Klasik Gitar Eğitim ve Araştırma Birimi" olarak adlandırılacak. Çünkü merkez denilince daha büyük yapılanmalar akla geliyor. Bizim 50.yıl merkezimize bağlı bir birim gibi faaliyet gösterecek. Bir salonumuz da çok sesli koro için ayrılmış durumda. İmkanımız olursa onu da tamamlayacağız. Fakültemize 1 milyon doları geçkin yatırım yapıldı son dönemde. Biz bu parayı dostlarımız sayesinde temin ettik. Bazen bize soruyorlar, kim destekledi diye. Pek fazla isim bildirmiyoruz. İsimsiz desteğin daha doğru ve anlamlı olacağını düşünüyorum. Destekçilerimiz de tabela asmanın çok önemli olmadığını düşünenlerden oluşuyor. Onun dışında destek verenler de var. Ancak henüz onları devreye sokmadık. Fakültemizin bir vakfı vardı, İTÜ Maden Fakültesi Vakfı adında, vakıf yasanın-dan sonra vakıf varlığını fakültemize yatırdık. Vakıf yasası ile birlikte buradan gelen kaynaklara biraz çomak sokuldu. Biz o kaynak üzerinden harcama yapabiliyorduk. Ancak artık bu engellendiği için biraz sıkıntı içerisindeyiz. Ankara'daki kurtarıcılarımız bizi kurtarmış oldular böylece.

Önümüzdeki dönemde bu problemi nasıl çözeceğimize bakacağız. Türkiye mehter müziğini bir yaşam biçimi olarak uygulayan özel bir ülke. Bir adım ileriye attığın zaman, bir sağa bir sola gitmen, daha da olmazsa bir adım geri gitmek sonra da nereye gidiyoruz gibi, ileri gidip başladığın noktaya dönerek problemlerini çözmeye çalışan bir ülke. Bu yüzden dünyaya açılmakta çok zorlanan, en ilkelden en gelişmişine kadar her türlü motifi bünyesinde taşımaya çalışan bir ülke. Bana göre bu anlamda Guinness rekorlar kitabına girebilecek garip bir ülke. Ama ümitsizlik içinde değilim. Yalnızca, farklı müzik türlerini de denesek daha iyi olacağını düşünüyorum.

■ *Hazır Türkiye'ye girmişken, Türkiye'de Madencilik sektörünün durumu hakkındaki görüşlerinizi de alalım. Türkiye'de madencilik sözkonusu olduğu zaman, değişik görüşler vardır. Örneğin bazı araştırmacı ve politikacılarımız Türkiye'nin aslında bir madenler yatağı olduğunu ancak bu olanakların değerlendirilmediğini söylerler. Doğru mu bu söylenenler?*

Hepsi doğru. Türkiye aslında bir kıta. Özelliği ve oluşumu cevherleşmeye izin veren bir yapıda. Maden cevheri oluşumunu getiren, derin deniz volkanizmalarından tutun da, kömürleşmeye kadar, katı yakıt olabilecek çökeltilere ve kayalara sahip olan bir ülke. Tüm mesele bunların miktar ve yer olarak ihtiyacı karşılayacak kadar olup olmamasında. Bütün dünyada ki madenlerden, Türkiye tek başına kullanabilecek olsa, kendine yetecek kadar var. Ancak ender bulunan mineraller de dahil olmak üzere, Türkiye bunların hepsini kullanmıyor, kullanamıyor. Tekniği, teknoloji

ve gelişmişliği o düzeyde olmadığından, kendi kaynaklarını kullanmak yerine, borç alınmış paralarla ithal ettiği daha ucuz görünümüne kaynaklara yönelmiş durumda. Bu sorun yanlış politikalarla kaynaklanıyor. Ülke kaynaklarını değerlendirmek yerine, yurtdışından çeşitli tanındıklar aracılığıyla getirilmiş kaynakları piyasaya sürmekte. Ciddi bir rant sözkonusu bu nedenle. Türkiye’de ciddi oyunlar oynanıyor bu anlamda. Madencilik sektörü sosyal dayanışmayı çok zorunlu kılan bir alan. Direkt olarak işçi ve kol emeğine dayanarak çıkartıldığı için, sol akımların en rahat taraftar kazandığı alanlardan biri de madencilik, sektördür. Dünya’da böyle gerçekleşmiştir. Diğer yandan Madencilik Sektörü, devlet elinde kolay şekillendirilebilen yerler haline dönüştü. Gereğinden fazla işçi alımı, gerekli eğitimi almamış mühendis alımı ve bu insanların üretimden çok politik konularla ilgilenmeleri sonucunda Madencilik Sektörü dünyayla rekabet edemez, ülkesine hizmet veremez, Türkiye’nin gelişmesine yardımcı olmak bir yana ona engel olan bir şekle büründü. Bizim mühendislerimiz ve madencilerimizde bu sistemin içerisinde çaresiz ve etkisi kaldılar. Onların değişik pozisyonlara gelmeleri politikayla şekillenir ve geçilir oldu. Sonuçta da, toplumda madenler için zararlı kuruluşlar olarak bir imaj oluştu. Bunun sebebi Türkiye’yi yönetenlerdir. Türkiye çok kötü yönetilmiştir. Tahminlerin ötesinde derecede kötü yönetilmiştir. Bu kötü yönetimin sorumlusu politikacılar ve onları oralara getiren, eğitimsiz, bilgisiz Türkiyelilerimizdir. Bu durum yumurta mı tavuktan çıkar, tavuk mu yumurtadan çıkar soru-

sunu benziyor. Sorunun cevabını da sizin takdirinize bırakıyorum. Türkiye’de madencilik nerede?. Dünya’da ilk altın sikkelerin yapıldığı, topraklarda yaşıyoruz. Madenciliğin, tunç çağında, bakır çağında örnek olarak gösterildiği, ilklerin bulunduğu bir yerdeyiz. Urartu’ların Madencilik gelişmişlik düzeyi büyük olasılıkla bizim içinde bulunduğumuz dönemden çok daha iyi. Dünya madenciliğine de Türkiye madenciliğine de ışık tutacak kadar büyük ürünler vermişler. Mesela, cevher keşfetme yöntemlerinde çok ileriler. Ellerindeki teknik imkanlar son derece sınırlı olmasına rağmen büyük işler başarmışlar. Anadolu sadece cevher yönünden değil, sıcak su kaynakları bakımından da çok zengin. Anadolu’nun dört bir yanında, onlarca kaplıca ve sıcak su kaynağı nereye giderseniz gidin karşınıza çıkıyor. Bugün sağlık turizmi dediğimiz şeyin temelinde bunlar var. Aynı zamanda kaplamacılık ve seramik gibi alanlarda da ilk çalışmalar bu topraklarda yapılmış. Nereye kazansın o tarihlerden kalma yeni parçalar çıkıyor. Tarihe baktığımızda Anadolu’da madenciliğin her anlamda çok gelişmiş olduğunu görüyoruz.

Ancak son yüzyıl içerisinde bu potansiyel çok fazla değerlendirilmemiş. Ondan önceki dönemde, Osmanlı’nın son zamanlarında Batı dünyası Anadolu’nun madencilik potansiyelini değerlendirmişler. İngilizlerin, Almanların buldukları yataklar bugünlerde de kullanılmaya çalışılıyor. Osmanlı yöneten bir toplum, üreten değil. Dolayısıyla bütün sistemini yönetme ve vergi alma üzerine kurmuş. Bunu yaparken de kendi varlığını hissettireceği camiler, medreseler gibi yapılarla tarihe imza atmış. Bu uygarlığın içindeki bütün ticari faaliyetleri, Musevilere ve Rumlara devretmiş. Zanaatsal faaliyetleri de büyük ölçüde Ermenilere bırakmış. Sadece tarımsal üretim, Türkmenler tarafından gerçekleştiriliyor. İstanbul’da yaşayan, Avrupa’da eğitim almış elit bir kesimi dışarıda bırakırsak, Anadolu’da büyük bir üretim yapılmamış, dolayısıyla da gelişmişlik düzeyi sınırlı kalmış. Madencilik de bu tablodan etkilenmiş. Anadolu’da cevherlerle ve maden yatakları ile ilgili yapılan çalışmalarda bir tek Türk ismi yok. Almanlar, Avusturyalılar, İngilizler bizim coğrafyamızı bizden daha iyi etüd etmişler, daha iyi araştırmışlar.

■ *Talan edilmiş mi, peki bu maden yatakları?*

Ben talan etmek diye bakmıyorum. Bir topluluk belirli bir coğrafyada yaşıyor diye, o coğrafyadaki bütün doğal kaynakların doğal sahibi olmaz. Siz eğer kendi potansiyelinizi değerlendirmiyorsanız, değerlendirecek birileri çıkar. Doğal kaynaklar üzerindeki hak, bence onu kullanabildiğiniz ölçüde geçerli olur. Bu nedenle, yurtdışından gelip de, sizin altınlarınızı çıkartalım diyen grupların bu şekilde anlaşılması gerekiyor. O bize aslında şunu söylüyor: "Bak sen çıkartmazsan ben çıkartırım" diyor. Bu mesajı doğru almak gerekiyor.

■ *İTÜ'nün verdiği eğitimi nasıl değerlendiriyorsunuz?*

İTÜ Mezunları'nın geçmiş dönemlerde, Osmanlı zamanında işleri garanti olmuş. Ancak günümüzde böyle gerçekleşmiyor işler. Üniversitenin apayrı bir felsefe ve anlayışla öğrencilerini yetiştirmesi gerekiyor. Bizim üniversite öğretim üyelerimizin çok büyük bir kısmı bu durumun da farkında değil. Başta, kendisi öyle değil çünkü. İTÜ en iyi teknik bilgiyi veriyor. Ancak, önemli olan bunu yaparken başka şeyleri de verebilmek. Atılcı ve yaratıcı bir ruhla bunu yoğurarak çağın gereksinimlerine uygun mühendisler yetiştirmek. Bunun için de yeteneklerin keşfine yönelik, her öğrencide varolan bazı özelliklerin keşfedilmesine yönelik olarak çalışmak gerekiyor. Atılcı olabilmesi içi öğrencilerimizi yetkilendirmek, teşvik etmek ve sonuçları onlarla da paylaşabileceğimiz bir ortam sağlamamız gerekiyor. Günümüzde iyi öğretmek, iyi hoca olmak ya da iyi öğrenci almak yetmez. Okulu saat 9'da açıp, saat 5'de servislerle terk

edip, öğrencileri sağa sola dağıtmış köpeklerle baş başa bırakmak, ışıkların olmadığı bir ölü kampüsle övünebilmek söz konusu olamaz. Burasının gece gündüz yaşayan kampüsler, araştırma üniteleri olması gerekir. Biz Maden Fakültesi'ni reviri ve diğer merkezleriyle gece gündüz yaşayan bir yer haline dönüştürmeye çalışıyoruz. Burada yapılanlar diğer fakültelere de örnek olmaya başladı. Bu bir sistem. Eğer tutarlı ve başarılıysa diğer taraflara da yayılır.

■ *İTÜ Kampüsleri'ni Boğaziçi ve ODTÜ gibi kampüs üniversiteleriyle karşılaştırdığımızda söylediğiniz gibi İTÜ'nün çok daha canlı ve dolu dolu olması gereken bir kampüse ihtiyacı var öyle değil mi?*

Tabii ki. Siz tüm fakülte kaplarına güvenlik koyarsanız. Sürekli bir gözetleme ve kontrol sistemi yarattırsanız, kendisi aranmaya müstahak bir adama, hocaları sorgulattırsanız, öğrencinizi sorgulattırsanız, böyle bir faşist sistem kurarsanız, olacağı budur. Bu tarz bir sistemin üniversitede yeri olmamalı. Bu yaklaşım 12 Eylül sonrasında Türkiye'de geçerli kılınan kendisi dışındaki herkesi potansiyel terorist ve düşman olarak görmenin hakim kılındığı bir dönemin uzantıları. O dönem bunu getirirken haklı mıydı? Haklıydı ama her şeyin bir süresi var. 70'lerdeki, sonrasındaki olayların engellenebilmesi böyle bir yaklaşım getiriyordu ama sürekli kılınmasını değil. Türkiye'de askerden daha asker kafalı polisten daha polis kafalı sivil var. Otoriteyi, disiplinden ayırd edemeyecek kadar ilkel yetmiş birtakım okutulmuş, eğitim görmüş insanlarımız var. Hegemonyal bir sistemi arıyor. Baş olduğu zaman artık kendisinin ça-

lışmayacağını, etrafı çalıştırabileceğini düşünüyor. Yetkilerini kendilerini önemsetmek için kullanmayı düşünüyor. Hepimizin varlığı, burada bilim üretmek ve öğrencilerimizi yetiştirmek içindir. Öğrenciler olmasa bizim burada durmamızın anlamı yok. Üniversite olmaz bir kere. İTÜ'de bu anlayış eksik. Çoğu hocası megaloman. Öğrenci olmasa biz işimizi daha rahat yapardık gibi düşünenlerin çoğu, burası bir araştırma enstitüsü olacak diye sahip oldukları tek yönlü görüşleri hakim kılmaya çalışıyorlar. Araştırma üniversitesi diye başka bir üniversite yok. Bunlar yanlış fikirler. Tabii ki bunları içinde bulunduracaksınız. Bunlar olmadan olmaz. Araştırmadan üniversite olmaz. Ama öğrenci olmadan da üniversite hiç olmaz. Burada herkes hem iyi bir eğitmen, hem iyi bir psikolog, pedagoğ hem de iyi bir araştırmacı olmak zorunda. İTÜ tüm bu özellikleri taşıyor. Hepsini var içinde.

■ *Önümüzdeki dönemde hedefleriniz nelerdir?*

Geçmiş dönemdeki çalışmalarımız devam edecek. Bunun yanında bir Doğal Kaynaklar Programı açmayı planlıyoruz. Bununla ilgili görüşmelerimiz oldu ama çeşitli sorunlar nedeniyle gerçekleştirilemedi. Bu sene gerçekleştirebileceğimizi düşünüyorum. Fakültenin içerisinde başlattığımız çalışmalar devam edecek. Gitar Merkezi'miz bu sene açılacak. Bizim tüm çabamız yeteneği, eğitimi, görgüsü, atılcılığı ve yaratıcılığıyla örnek bireyler yetiştirmek. Bunu da başardığımızı inanıyorum.

■ *Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.*

Ben de teşekkür ederim.

Head Office :Tuncay Artun Cad. Deniz Bank Üst Sitesi No.31 34467 Resitpaşa-Sarıyer /İST.-TURKEY T: +90 212 229 98 91 - 229 98 92 Fax: +90 212 229 98 93
Factory :Nurtepe Mh. Uhud Sk. Uhud Camii Psj. Kat: 3 Nurtepe-Kağıthane/İST.-TURKEY T: +90 212 295 29 71 - 295 81 11 Fax: +90 212 295 86 36

HİJYEN GURUBU TEMİZLİK KAĞITLARI

- EN HİJYENİK ORTAMLARDA
- ULUSLARARASI STANDARTLARIYLA
- GELİŞMİŞ TEKNOLOJİSİYLE HİZMETİNİZDEDİR...

Suyun Öbür Yanı: Yunanistan

Hazırlayan: Prof. Dr. Orhan Kural E-posta: kural@itu.edu.tr - Web: www.gezginler.org.tr

*Bu makaleyi hazırlamamı
sağlayan Sea Song
Seyahat acentasına ve
Karen Sefer Hanıma
teşekkürler. Siz de bu
neşeli gemilerle şöyle
bir hafta Yunanistan ve
Adalar gezisine çıkın.*

Yunanistan, demokrasinin beşiği kendine özgü bir Akdeniz ülkesi, ama biz onu zaman zaman mızıkçı komşumuz olarak tanıdık. Yunanistan aslında yemekleri, dansları, müziği ile bize çok yakın. Bir çocuk doğduğu zaman “düşmanını veya kimden nefret edeceğini” bilir mi? Buna acaba kim karar verir? Ailesi mi, politikacılar mı, medya mı. Dört asır iç içe yaşamış iki ulus birbirine niye bu kadar düşman olsun ki? Hem Türkler hem de Yunanlar keyifi sever, İstanbul’u terk etmek zorunda kalan Rumlar bir çok gü-

lometre sahil demek. Yani Yunanlar ya deniz kenarında ya da tavernada büyüyorlar ve yaşlanırlar.

Biz ne kadar genelde “bozkır” insanı isek, onlarda o denli “denize” bağlıdır. Bebekler bile sahilde güneşleyen annelerine eşlik ederler. Büyürler, serpilirler ve motosiklet veya bisikletle sevgililerini yanına alıp “keşif” gezilerine başlarlar. Ana karada veya adalarda denize inen tüm sokaklardaki tavernalar gençleri bekler.

Asırlık çınarların gölgesinde bir fiçı içinde kitabını okuyan “Diyojen’e” yaklaşan

Büyük İskender sormuş: “Dile benden ne dilerse?” Diyojen ise ışığını engelleyen İskender’i başını bile kaldırmadan “Gölge etme başka ihsan istemem” diye yanıtlamış.

Rahattırlar, aceleye gelemeler, her köşede bir kuaför, bir güzellik salonu var. Yani kendilerine iyi bakıp güzel görünmek isterler. Ama ağızlarından “sigara” da eksik olmaz. Başta bir aksidirler ama onlara “gülümserseniz” o zaman hemen dostluk köprüleri kurulur.

Dört yüz yıllık Osmanlı egemenliğinde kalmış 1924 mübadele anlaşması ile nüfusunun 1/3 ünü Türkiye’den göç eden Yunanistan’da adım başı Türkçe bilen biri ile karşılaşmak mümkün, Rakının “uzo”, Şişkebabın “sütlaki”, İşkembenin “podi” olarak isimlendirildiği Yunanistan’da sokaklarda dilenci ya da mendil satan çocuklar artık yok.

Yunanistan’ın Kalbi: Atina

Dört buçuk milyon nüfusu ile Yunanistan’ın kalbi olan üç bin yıllık Atina yılda 300 gün güneşi gören bir şehir. Atatürk’ün arkadaşı Yunan Cumhurbaşkanı Venizelos’un adını taşıyan yeni Atina havaalanı sizi Avrupa başkentlerinin standartları ile karşılıyor. Atina’da insanlar yaz aylarında gündüz uykusuna

zelliği de beraberinde

göttürdü. Onlar ülkemiz için farklı bir renk bir mozaik idi.

Yunanistan binlerce ada ve binlerce ki-

yatar. Atina kalabalıktır, plansızdır ama mitolojik, arkeolojik ve kültürel değerleri ile bir çelişkinin yumağıdır. Persler, Germanler ve Haçlı seferinde Latinler bu kenti istila etmiş. Osmanlılar, Almanlar derken uzun dönem askeri cuntalar yaşanmış Atina'da. Ama Atina gene neşeli ve hareketli.

O Bir Sembol: Akropolis

Yunan mimarisinin en muhteşem ve en etkileyici eseri Akropolis yüzlerce yıldır çok sayıda gezgini Atina'ya çeker. 150 metre yükseklikteki kayalık tepenin üzerine kurulan ve bir kale değil, bir dini merkez olarak planlanan Akropolis, tanrıça "Athena" adına adanan tapınakları, ilginç dokusu ve Yunanistan'ın simgesi olarak bilinen zeytin ağaçları arasında bu ünlü tapınağa doğru adım atan her gezginin bir haz duyduğuna inanıyorum. Dev sütunlarla çevrili dikdörtgen biçimindeki yaşlı tapınak Parthenon, bakireler balkonundaki taşıyıcı sütunları ile Karyatitler, Büyük İskender başı, Arkaik heykeller, rölyefler, çanak ve çömlekleri ile Akropolis Müzesi. Tepenin yamacında yer alan antik "Irodion Açık Hava Tiyatrosunda" Liza Minelli, Frank Sinatra ve Maria Callas gibi bir çok ünlü konser vermiş.

1896 yılından sonra 2004 yılında da olimpiyatlara ev sahipliği yapan bu kent yılların savaşlarına, çekişmelerine, kinlerine rağmen tanrıları ile iç içe ve özgürce barış içinde yaşıyor. Matemağin, felsefenin, tiyatronun, heykel sanatının, siyasetin ve mimarinin ünlü kişilerini koynunda barındıran bir şehir Atina. Yüz kilometre uzunluğundaki plajında rahatça denize giriliyor. İstanbul'daki Zapyon Lisesi'ni inşaa eden ailenin armağanı olan "Zappion Parkında" yeşile olan hasret gideriliyor. Agora'da ise Perikles ile Sokrates'in izlerini sürmek mümkün ! Dut (bez ağacı), turunc ve zeytin ağaçlarına Atina sokaklarının her köşesinde rastlamak bu kente Akdeniz kültürü ile bütünleşen ayrı bir soluk veriyor.

Syntagma (yani Anayasa) meydanı Atina'nın merkezi olarak kabul ediliyor. Klasik Yunan tarzındaki Yunan Parlemtosu ve önünde nöbet bekleyen Evsun Kıtası, Atina'nın Pera Palas'ı Grande Bretagne (Büyük Britanya) oteli bu meydanın dikkati çeken binalarını oluşturuor.

Atina Taverna ve Eğlenceyi Sever !

Saat 14.00 sonrası öğle uykusuna yatan Atinalı akşam olunca evinde duramaz. Zaman "taverna zamanıdır." Caciki, dolmades, fava, ahtapodi ve kalamari zamanıdır. "Plaka" Atina taverna kültürünün tüm şiddeti ile yaşandığı, her köşesinde Rebetico müziğinin yükseldiği, çiçek tep-silerinin döküldüğü; turistlerin ziyaret etmeyi ihmal etmedikleri bir mahallesidir. Plaka'da Rumlar var. Rum evleri, sokakları ve yemekleri var. Yedi tepesinin en yükseği olan Likayitus Ayias'a çıkarsanız kahvenizi yudumlarken Atina'yı 360

derece açı ile seyredebilirsiniz.

Medeniyelerin Randevusu: Girit Adası

Yunan Adaları'nın en büyüğü Girit'e ister Pire Limanı'nından kalkan bir feribot ile ister Kuşadası'dan hareket eden bir yolcu gemisi ile yaklaşın, başkent Iraklion (Kandiye) ilk silüetleri ile birlikte İstanbul'un Güngören ve Bağ-

cılar semtlerini aratmayan bir beton yığını ile karşılaşp, üzüleceksiniz. Kilometreler boyunca çirkin binalar, zevksiz yerleşim birimleri sıralanmış. Oysaki Girit Ertuğrul Özkök'ün deyiimi ile "küçük zeytinler ülkesi" idi. Güzel, bereketli, dağlık, kayalık, zarif ve hırçın. Elbette Giritli de hırçın tabiatlıdır, öfkeli, sert bakar, kendi kurallarını önce kendi bozar. Bu ada Roma, Helen, Mısır, Arap ve Osmanlı medeniyetlerinin tarih zenginliğinin bir buluşma noktasıdır. Girit denince aklıma gelen çok sözcük var. Minos uygarlığının 3500 yıl önce yapay bir tepe üstüne kurduğu "Minos labirenti" efsanesine ilham kaynağı olan karmaşık yapısı ve frekleri ile dünyaca ünlü Minos canavarının hapsedildiği "Knossos Sarayı", annesi Rea tarafından babası Kronos'un gazabından kaçırılan su perilerinin himayesinde, dağ keçilerinin sütü ile büyüyen tanrıları tanrısı Zeus'un doğduğuna inanılan Dikti Mağarası, zeytin ağaçları, bağlar, şifalı otlar, kıyı şeridinde yayılan balık lokantaları ve tavernalar, her mevsim zirvesi karlarla kaplı İda dağı, ünlü Girit mutfağının, lezzetli güzel ot yemekleri, keçi peyniri, fava, yaprak sarması, tuzlu tereyağında kızartılan tekir balığı, taş fırında pişen sebzeli piz-

za, ahtapot salatası, papalina tavası, musakka, kabak çiçeği dolması, Girit rakısı ve tavla oynunu...

Bir dönemler "Girit" deniz ticaretinde Akdeniz'in önemli bir limanı imiş. Buradan Baltık ve Kuzey Denizine dek değerli taş ticareti yapılmış. Kızlar ağası, "Sümbül Ağanın" Mısır'a giderken Girit yakınlarında kalyonunun Venedikli korsanlarca ele geçirilip kendisinin öldürülmesi, para ve mallarının yağmalanması, güzel cariyelerinin Hanya pazarında satılması üzerine Girit'ten intikam adına yola çıkan 106 harp gemisi, 300 "karamürsel" diye adlandırılan nakliye gemisi ve 101 bin Osmanlı askeri bu adayı almak için tam 24 yıl 4 ay ve 16 gün savaştı. Yani tam 440 yıl Venediklilerin kök saldıği Venedik sanat ve edebiyatının süslediği bu adanın alınması hiç de kolay olmadı. Yedi gün, yedi gece boyunca 40 bin top, binlerce kumbara Venedik kalesini bombardıman etti. Hani boşuna dememişler, "Girit bizim canımız, feda olsun kanımız diye." Daha sonra bu ada üç yüz yıl Osmanlı hakimiyetinde kaldı. 1905 yılında ise Yunanistan'a bağlandı.

Yunanistan Cumhurbaşkanı Venizelos ile Atatürk arasında 1922 yılında imzalanan "mübadele anlaşması" ile Osmanlıların Girit'te terk ettikleri evlere Anadolu'dan gelen Rumlar yerleştirilmiş. Tarihin en büyük zorunlu göçlerinden biri yaşanmış bu topraklarda. Osmanlı buraya Akdeniz'in güvenliğini sağlamak amacı ile gelmişti. Osmanlı ordusu ile birlikte adaya yerleşen dervişler, gönüllerini "abad" edip kurdukları tekkeleriyle maneviyat dünyasında yolculuğa gene bu adada başlamışlardır. Kandiy'e de (Iraklion) artık bektâşi tekkeleri, yeniçeri kahveleri, Osmanlı'nın evleri yok. Günümüzde sadece "kahve" olarak kullanılan birkaç sebül, ayrıca çeşme ve mezar taşına rastlıyoruz.

Aslında Giritliler müthiş insanlar. Bir kere Yunanistan'ın en dik kafalı insanları olarak biliniyorlar. Köylerdeki erkeklerin çoğu hala pos bıyıklı. Bizdeki tarla,

arazi veya kız meselelerinde eller hemen silahlara gidiyormuş. Yunanistan'da en fazla silah Girit'te! Kan davası yüzünden Girit'ten kaçanların sayısı pek de az değil. Diğer bir Osmanlı kenti olan Resmo'da Osmanlı evleri yanında Gülnuş Rabia Sultan Camiisi, şehrin çarşısı içinde yer alan ve bugün sadece bir minaresi kalan "Kapı Camii", dikkati çekiyor. "Hanya" sözcüğü bir deyim ile hatırlanır. "Hanyayı da Konyayı'da anlarsın" Herhalde bu sözcük "başına gelecekleri dikkat et" anlamında olmalı. "Hanya" Osmalı'nın izlerini biraz daha fazla taşıyor. Abdülhamit döneminde yapılan "deniz feneri" "Musa Paşa Camii", lima-

nın ucunda yer alan "yeniçeri camii", Yunanlıların daha sonra tekrar kilise yaptığı Hünkar Camii veya San Nikholan Kilisesi hem çanı hem de minaresi ile her iki toplumun hoşgörüsüne sesleniyor. Girit, zamanında adada yaşanan yoksulluk nedeniyle çok göç vermiş. Halen da anakaraya nazaran ekonomisinin güçsüzlüğü daha makul olan fiyatlardan anlaşılıyor.

Hemen bir taksiye binip taş yığmından uzaklaşıp 14 kilometre uzaktaki Akdeniz mavisi ile iç içe yaşayan Arhesos kaba-sasına varıyorum. Mor, kırmızı ve beyaz çiçekli benvoşiller, teneke kutulardan ta-

şan sardunyalara, balkonlardan sarkan renkli çamaşırlara, mani yazılı bir Girit çakısı ile pastel sarı boyalı bir evin önünde masum yüzü bir genç çocuk, daracık gölgeli sokaklara, ferforje ile süslü balkonlara, mor çiçekli gündüz sefalara. Yürüyorum, çünkü en iyi "gezin" en çok yürüyendir. Aslında gezgin ufak detaylardan zevk alır. Bizce "bakmak" değil, "görmek" önemlidir.

"Girit" kökenli çok başarılı "insanlarımız" olduğunu biliyorum. Örneğin iş adamımız Gana Fahri Başkonsolosu Ali Üstay gibi. (Hatta Girit anılarını bir kitapta topladı.) Ama Yunanlar içinde aynı gerçek söz konusu. Türklere yakınlığı ile bilinen Mikis Theodorakis, mezarı Hanya yakınlarında bir tepede olan ilk Yunan Cumhurbaşkanı Venizelos, başta "Zorba" ve "Günaha Son Çağrı" olmak üzere, deneme, gezi ve şiirleri ile tanınan ortdoks kilisesinin aforuzuna uğrayan Mirtia Köyü doğumlu Kazancakis ve El Greco ilk aklıma gelenler. Ayrıca tanrıların tanrısı Zeus, çocukluğunu burada Girit'te geçirmiş.

Aziz Şovalyelerin İkinci Adası: Rodos

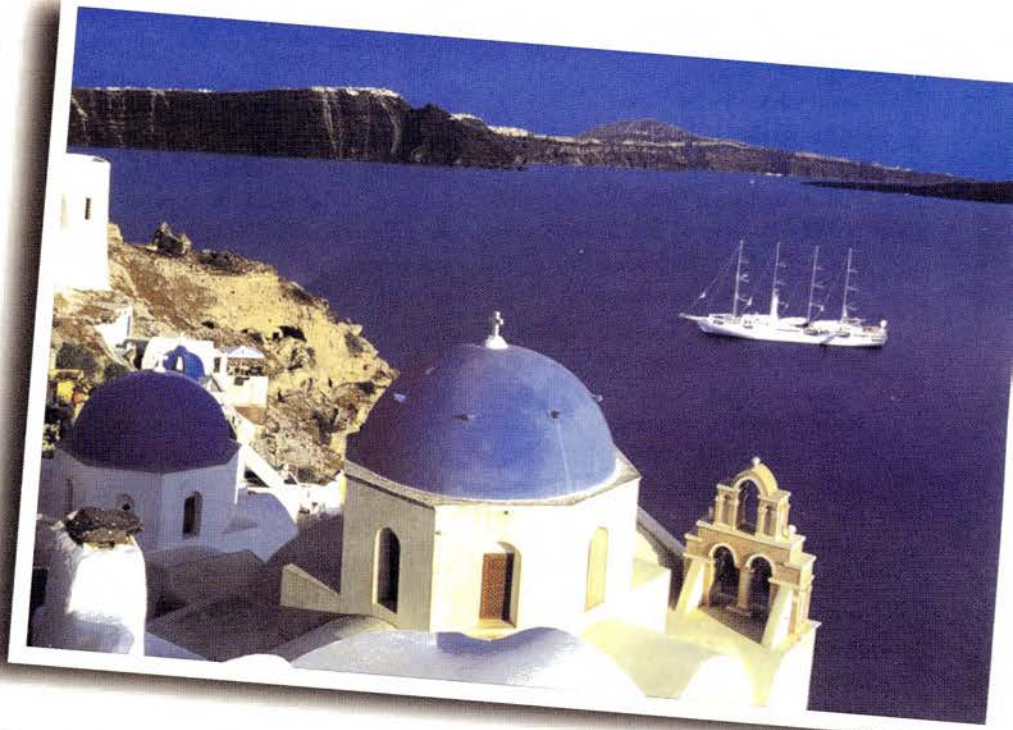
Rodos, görkemli kale kapısı, beyaz kuleleri, dalgalanan bayrakları ile binbir gece masallarını anımsatıyor. Aslında Rodos ile Malta'nın benzerlikleri fazla. Çünkü her iki adada ünlü Aziz John şovalyeleri uzun bir süre yaşadılar. Roma İmparatorluğu'nun ve Avrupa'nın zengin Hristiyan ailelerinin erkek çocuklarının bir araya gelmesi ile oluşan St. John şovalyeleri Kudüs'ün düşmesinden sonra önce Kıbrıs'a göç etmişler. 1309 yılında ise Rodos'u Venedikli korsanlardan satın alıp buraya yerleşmişler. Stratejik konuma sahip adada tam 213 yıl kendilerine has özel zevkleri ve yaşam biçimleri ile bu adada hüküm sürmüşler.

Osmanlı tahtının varisi Fatih Sultan Mehmet'in küçük oğlu Cem Sultan ağabeyi Beyazıt ile taht kavgası nedeniyle 13 yıl sığındığı Rodos Adası'nda hüznü bir esaret hayatı yaşadığından sonra şovalyeler tarafından zorla gönderildiği Fransa'da Osmanlı Sarayının isteğine

uyan Papa VIII. Innocent'in emri ile zehirlenerek öldürüldü.

Gelelim Aziz John Şovalyeleri'ne. Onlarda Kanuni Sultan Süleyman'ın yeniçerilerine yenilince üçüncü kez yeni bir adaya doğru yöneldiler. Bu günde şövalyelerin izlerini tüm kimliği ile taşıyan Malta'ya yerleştiler.

Rodos'ta ise 400 yıllık bir Müslüman hakimiyeti başlamış oldu. Bugün bile Süleymaniye Camii, şadırvan, belediye hamamı, Fethi Paşa Kütüphanesi, İbrahim Paşa Camii, Murat Reis Camii ve külliyesi, Kanuni'nin kaptanı deryalarından Murat Reis türbesi ayakta.

Bir dönem vatandaşlarımızın tatil için akın akın gittiği Rodos'a yıllar sonra tekrar uğradım. Hem de futbolda Avrupa birinciliğini kazanmanın sarhoşluğu içinde bir Rodos'a. Onbeş yıl önceki gibi gene bir motosiklet kiralamak istedim. Ancak bu kez ısrarla "ehliyet" istediler. Ne de olsa Yunanistan Avrupa'nın bir parçası oldu. Yanımda daima taşıdığım uluslar arası "eski bir ehliyeti" zorlukla kabul ettirip "muhakkak görmem gereken" yer diye altını çizdiğim "Lindos'a" doğru 56 kilometrelik yola koyuldum. Ama bu ada artık çok farklı. Betonlaşan Rodos'un trafiği acımasızca kamyon, otobüsü ve jipleri ile üstüme üstüme geliyor. Oysaki ben çam ve zeytin ağaçları arasında doğa ile başbaşa bir yolculuk hayal etmişim. Sonunda adada Hristiyanlığın merkezi olarak da anılan Lindos'a sağ salım vardım. O da ne ? Çok sayıda park etmiş otobüs ve ellerinde Coca Cola, sandviç ve tabii cep telefonları ile bir insan seli ! Aman kaç "Orhan" dedim ! haydi tekrar geriye.

Antony Queen'in burada 40 yıl önce çevirdiği filminden dolayı adını taşıdığı Laidiko koyunda durup denize girmeseydim vallahi hem motosiklete ödediğim

20 euroya, vaktime, hem de çektiğim eziyete çok daha fazla üzüldüm. Rodos kentinin içinde yer alan Akropole çıkarken kayıp motosikletle duvara çarpmamda cabası. Allahtan motosikleti teslim ederken çocuk çizikleri fark etmedi. Aklımızda olsun "siz siz" olun motosiklet yerine bir araba kiralayıp Rodos'un etrafında sahil boyunca bir tur atın ! Rodos'un merkezi'nde şövalyelerin yaşadığı sarayı, şövalyeler sokağını, bugün arkeoloji müzesi olan şövalyeler hastanesinin, artık izi kalmayan dünyanın yedi harikasından biri olan Rodos Feneri'nin bulunduğu yerdeki sembolik iki sütunlu heykeli, üç muazzam sütunun bugün bile ayakta kaldığı "Athena" mabedinin bulunduğu akropolü ilk planda gezebilirsiniz.

Üzğür Aşk Adası: Mikonos

Her birinin kendine özgü bir öyküsü ve büyüü olan Yunan Adaları arasında özel bir yeri bulunan Mikonos hayalimizde ateşli, çılgın ve yurtçı geceleri ve "gay" yaşamı ile şekillenir. Her yıl dünyanın her coğrafyasından milyonlarca turisti kendine çeker. Gün boyu meltem rüzgarlarının tatlı esintisi ile oksanan

Mikonos, geceleri bar, disko ve balık lokantaları ile canlanır. Sabahın ilk ışıkları ile de müzik ve kahkaha seslerinden yorgun düşer. Hint Lideri, Gandhi "her gece ölüyorum, her sabah yeniden doğuyorum demiş" Mikonos ise tam tersine insanları günaha davet eden coşkusu ile her gece "yeniden" doğar. Diğer adalar gibi "beyaza" teslim olan Mikonos bir çok filme de ev sahipliği yapmıştır. Dalgaların köpükleri, yel değirmenleri, iç içe geçmiş evler, daracık ara sokaklar, çivit renkli panjurlar, evlerin arasından yükselen kiliselerin çan kuleleri, kara küppeli papazlar, genç kızların kıyafetleri bu adada hep beyazdır. Pek çok cadde ve sokağın zemini koyu renkli volkanik taşlarla kaplanmış. (Bir dönem İstanbul'un o güzel parke taşları söküldü ve yerine asfalt kaplandı.) Beyaz, yeşil ve mavinin, kuş kafesleri ve duvarlardan sarkan begonvillerle kaynaştığı Mikonos'un kimliğini terkedilmiş hasır şapkalı XV. yüzyıl yeldeğirmenleri ile bir pelikan kuşu tamamlıyor. Merkezden ayrılıp Rodos'un altın renkleri kumsallarını dolaşmaya başlırsanız, iki katlı beyaz evlerin üstünde gökyüzü

maviden önce pembeye, daha sonra ise pembeden sarıya dönüşürken kırmızı tahta sandalyenizde "Türk Kahvesini" yudumlayabilirsiniz. (Aman, Yunanistan'da siz siz olun "Türk Kahvesi" demeyin burada adı "Yunan" kahvesidir.) Mikonos'da çekilen her fotoğraf karşısında gölgelerin griliğini, evlerin beyazlığını, Ege mavisini bulursunuz.

"St Petersburg'un kuzeyin Venedik'i" olduğu gibi tüm adaya yayılmış 350'den fazla kilisesi ile Mikonos'a da Yunanistan'ın Venedik'i derler. Adanın yüzyıllar öncesinde bir Venedik kolonisi olması bu benzetmede elbette "etkili" olmuştur.

Markalı ürünlerin satıldığı, gene beyaz rengin hakim olduğu butiklerde yel değirmeni ve pelikan figürleri, el işi angora bluzlar, keten perdeler, ikon benzeri dini kompozisyonlar, masa örtüleri ve çeşit çeşit içkiler satılmaktadır. Limana yakın Manto Mavrogenous meydanında eğlenceye hazırlanan kozmopolit bir kalabalık dikkatle birbirini süzmektedir. Mikonos cinsel yaşamda marjinaliği seçmiş olanların buluşma noktasıdır. Kastro mahallesinde çılgın diskolar, "cool" barlar, gay ve lezbiyen kulüpleri, canlı caz yapan gece kulüpleri birer birer hareketlenmektedir. Uzo şişeleri tek tek açılırken su içinde saklanan 16 yıllık istakozlar sıcak suda canlı canlı kaynatılmak üzere müşteri beklemektedir. Kadehler neşe ile yükselirken adalara özgü bir yöntemle ve özel soslarla pişirilen, deniz ürünleri ve balıklar masalara taşınmaktadır.

Mikonos'ta eğer birkaç gün kalacak iseniz Apollo'nun doğum yeri olarak anılan Delos Adası'na gitmeniz gerekir. Tek bir ağacın bile bulunmadığı 5 kilometrekare alanda ada kıraç bir bozkır görünümündedir. Mitolojiye göre, yüzyıllar öncesi Delos Adası'nda tek bir palmye ağacı yükselmiş. Letoon sırtını bu palmyeye yaslayarak Apollon ile Artemis'i dünyaya getirmiş. M.Ö. 487'de Attik Delos Birliği'nin kurulması ile Delos tarih sahnelerinde tekrar yer alıyor. Antik çağda önemli bir kent olan bu ufak ada bugün bir arkeolojik merkez yani sit ala-

nı olarak ilan edilmiş ve her türlü yerleşime kapalı.

Thira veya Popüler İsmi ile "Santorini" Adası

Yunan adaları arasında en farklı, en etkileyici olanı şüphesiz yarım ay şeklindeki Santorini, Siklad takım adaları olarak anılan grubun da en ünlüsüdür. Kendisini efsanevi batık uygarlık "Atlantis" olarak tanıtır. M.Ö. 1500 yıllarında Thira Adası üzerinde bulunan dönemin önemli bir yerleşim merkezi "Akrotor" adadaki volkanın harekete geçmesi ile tarihe gömüldü. Bugün bile Santorini'nin hemen karşısında sönmemiş bir volkan bulunuyor. Ege Denizi'nin ortasın-

da peş peşe şiddetli patlamaların gerçekleştiği çağlarda bu doğa olayı tanrıçaların birbiri ile savaşması, "bir kavgası" olarak kabul edilmiştir.

Sıcak likitlerin aktığı, ateş saçan akkorun etrafı cehenneme çevirdiği bir anda denizin dibinden siyah bir "canavar" tüm görkemi ile su üstüne çıkar. Bu "Thira'dır". Thira koca bir lav kütesidir.

Adanın bir yüzü siğ ve kumsaldır. Gemilerinin yolcularını indirdiği tarafı ise dik kayalardan oluşmuş. Belki de korsan baskını korkusu ile tepe üstünde kurulan kente, iskeleden ulaşmak için üç seçene-

ğiniz var. Birincisi 3,5 euro karşılığı kuyruğa girip teleferiğe bineceksiniz veya turların sırtında o dik yamaçtan çıkacaksınız (hayvanlara olan saygımdan dolayı bu şık bana çok ters geldi.) Üçüncü seçenек ise 588 basamağı tek tek tırmanmak. Dağların sırtında kurulduğu için hem başkenti Fira, hem de adanın ucundaki sevimli kasaba Oia'da birbirine yaslanarak kayalar boyunca kutu kutu yükselen beyaz evler, denizin yeşil ve lacivert fonu ile güzel bir "kontrast" oluşturmuş. Denizden 260 metre yükseklikteki yalçın kayalıkların üstüne serpiştirilmiş, bazıları pansiyona dönüştürülmüş kemerli binaların mavi kubbelerin yer aldığı yılan gibi kıvrılarak yükselen merdivenlerde yürüdükçe her köşede yaşadığımız sürprizler size yorgunluğunuzu hissettirmiyor. Bazı sokaklar bir evin terasında son buluyor ve siz evin temizlik yapan hanımı ile göz göze geliyorsunuz. Toprağın volkanik yapısından kaynaklanan beyaz, siyah, yeşil rengi Santorini tatlı şaraplarının kalitesine de yansımış. Ancak yeni neslin tamamen turizme yönelmesi geleneksel şarapçılığın geleceğini tehlikeye atmış. Gece hayatının gürültüsünden uzak bir tatil istiyorsanız adanın en uç noktasında kurulu, "Oia" kasabasını tercih edin. Volkanik yapıda bir ada olması nedeni ile rengi siyaha çalan çakıl ve kumla kaplı plajları kadar şarap festivali ile tanınan Kamari ve Perissa, Oia'nın hemen yakındaki deniz kenarına dizilen tavernaları ile Ammoudi, daha kuzeyde yer alan ve sakin ve sessiz Monolithos, Gialos ve Karterados plajları, Santorini'nin en yüksek tepesinde kurulmuş İlias Manastırı, Yunanların ataları Dorlar tarafından kurulan antik Thira adasının diğer ilginç köşeleri.

Tüm gezinin en rahat yönü otel ve yemek arama, bavul hazırlama derdi olmamasıydı. Gemideki "odam" her an hizmete hazır. Kapımı açtığım an tüm yiyeceklerimin askıda ve çekmecelerde hazır. Ama tabii böyle bir yolculuk maceradan, heyecandan ve yeniliklerden de çok uzaktı. Karaya çıktığımız an zamanımız sınırlı olduğundan yeni coğrafyayı kimliğimize sındirmeden bir başka limana doğru yöneliyorsunuz.!

1979 YILINDA KURULAN USKON TÜRKİYE'NİN İLK UZAY SİSTEM KONSTRÜKSİYON FİRMASIDIR

▲ Sabancı Fuar ve Kongre Merkezi / ANTALYA

▲ Universal Sports Complex / Kazan - RUSYA

▲ Hayvanat Bahçesi Su Kuşları Kafesi / BURSA

▲ BMW / ROVER Auto Showroom / KUVEYT

▲ Arch Valenton / FRANSA

▲ Darüşşafaka Spor Salonu / İSTANBUL

▲ Sabancı Üniversitesi Spor Salonu ve Konferans Salonu / İSTANBUL

USKON Dünya'nın değişik bölgelerinde çok farklı geometriye sahip yapılarda 2 000 000 m²'lik uzay sistem konstrüksiyonu projelendirip uygulamanın gururunu taşıyor

USKON®
Uzay Sistem
Konstrüksiyonları
Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Barış mah. Koşuyolu Cad. No: 82
41400 Gebze - KOCAELİ
Tel : +90 262 643 75 10 / 3 Hat
Faks : +90 262 643 75 09
e-mail : uskon@uskon.com uskon@turknet
web : www.uskon.com.tr www.uskon.com

USKON®
EUROPE
Structures
Spaciales

SARL
10/12 allée des Champs-Élysées
91042 - EVRY CEDEX (France)
Tel : +33 160 78 23 04
Fax : +33 160 78 00 08
E-mail : jy.Morineau@Uskon-Europe.com
web : www.uskon-europe.com

İTÜ KÜTÜPHANELERİNDEN HABERLER

İTÜ Merkez Kütüphane yetkilileri kütüphanemizin, geçen sene yapılan Şubat ayı senato toplantısından bu yana, mezunlarımıza herhangi bir ön şart gerektirmeden günlük olarak açık olduğunu belirttiler. Mezunlarımız, girişte kimlik bırakarak kütüphanemizin kitap ödünç olma dışında tüm hizmetlerinden yararlanabileceklerdir.

Özellikle farklı üniversitelerde yüksek lisans ve doktora yapan İTÜ'lülere duyurulur!

Bizim İTÜ Mezunları Derneği olarak en büyük temennimiz, kütüphanede varolan yayımların mezunlarımıza yönelik olarak zenginleştirilmesi ve İTÜ Mezunları'nın sahip olacakları bir kartla kütüphane kullanımlarının kolaylaştırılması ve kalıcı kılınmasıdır. Böyle bir hamle mezunlarla üniversite arasındaki bilgi paylaşımını arttıracaktır.

İTÜ, Devlet Üniversiteleri Arasında

Kişi Başına Yayın Alım Sarfında 4. Sırada

ANKOS toplantısı için hazırlanmış olduğumuz Türkiye'deki üniversite kütüphanelerinin öğrenci ve öğretim elamanı sayıları ile kütüphanelerin yayın alım bütçeleri ve üniversite kütüphanelerinin kişi başına yayın alım harcamalarını karşılaştırdığımızda İTÜ'nün 4. sırada olduğu görülmektedir.

Kütüphane Bütçesi ve 2005 Yılı Abonelik Çalışmaları

2003 yılı Kütüphane bütçesinin 2004 yılında artırılmaması, aksine 2004 yılında %15 kesilmesi nedeniyle kaynakların daha etkin kullanımı için abone olunan veritabanlarının kullanımı yakından izlenmektedir. Veritabanlarının kullanımı konusunda Eylül ayında Rektörlüğe bir rapor sunulacak ve varsa az kullanılan kaynaklar bu raporda belirtile-

cektir. Böylelikle yeni abonelik dönemi öncesinde hangi yayınlara daha çok ilgi olduğu tesbit edilerek öncelikler belirlenecektir.

1920 Öncesi Nadir Eserler ve İTÜ Arşivi

İTÜ kütüphanelerinin koleksiyonu içinde bulunan 1920 öncesi Osmanlıca ve Latin harfli nadir eserlerin kataloglanması ve bilgisayar ortamına aktarılması işlemleri Ekim ayında tamamlanmış olacaktır. Böylelikle İTÜ'nün tarihinden gelen 5000 civarında kitap internet üzerinden İTÜ camiasına ve akademik dünyaya kazandırılmış olacaktır. Ayrıca Yüksek Mühendis Mektebinden bu yana İTÜ'nün çeşitli birimleri tarafından yayınlanmış kitaplardan bir İTÜ arşivi oluşturulması çalışması da yine bu tarihte tamamlanmış olacaktır. Kütüphane kataloğundan online olarak taranabilmektedir.

İTÜ'de bir gazete "arı yorum"

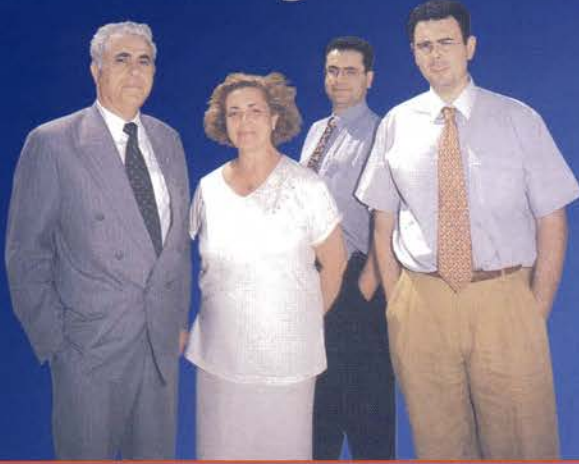
2004 yılı başında çalışmalarına başlanan İTÜ Gazetesi, öğrencisi, öğretim görevlisi, mezunu ve personeli ile tüm İTÜ'lülerin kendilerini ifade edebilecekleri, bilgi-fikir paylaşımını sağlayabilecekleri bir platform oluşturmayı ve gazete çerçevesinde yapı-

lacak etkinliklerle, öğrenci kulüpleri arasında ortak çalışma bilinci ve sorumluluk yetisini kazandırmayı amaçlıyor..

Bunun yanı sıra öğrencilerle öğretim görevlileri ve mezunlar arasında bir iletişim bağı kurmayı hedefliyor.

İTÜ öğrencilerinin hazırlıklarını sürdürdükleri "arı yorum" adlı İTÜ Gazetesinin ilk sayısının Ekim ayında İTÜ'lülerle buluşması bekleniyor.

KOMSAN A.Ş. - TASARIMDA ÖNCÜ

41 YILLIK DENEYİM

1959 Makine Fakültesi mezunlarımızdan Makina Yüksek Mühendisi Atilla Cengiz Kuzucan ve eşi Gemi İnşaat Yüksek Mühendisi Önay Uzucan tarafından kurulan KOMSAN A.Ş. dünya çapında en önemli kompresör üreticilerinden biridir. 41 yıldır kompresör sektöründe faaliyet gösteren KOMSAN A.Ş., yılların getirdiği güven ve deneyimle, alanında öncü bir firma olarak faaliyetlerine devam etmektedir. 1963 yılında Bakırköy Bahçelievler'de küçük bir torna tezgahında 1.5 Hp gücünde, tamamen yerli ve kendi tasarımları olan bir kompresör imalatıyla başlayan yolculuk, 41 yıldır devam etmekte. Tamamı yerli tasarım, malzeme ve işçilikle üretilen kompresörler, Dünya'nın her yerine ihraç edilmektedir.

TÜRKİYE'DEN DÜNYAYA

Dışa açık ekonomik politikanın izlenmeye başlandığı 1980'li yıllarda bu gelişmelere uygun stratejiler oluşturan Komsan, İngiliz Compair-Holman firmasının İran'ın Tebriz kentinde kurduğu ve Ortadoğu'nun en büyük kompresör fabrikası olan Compresor Sazi'ye T-175 ve T-475 tiplerini önce ihraç etmiş, daha sonra yedek parça ve dizayn verdiği İran kuruluşu Komsan'ın bu iki tip kompresörünün lisansını almıştır. 1981 yılında hava kompresörleri alanında dünyaca ünlü Hollanda firması Grasso'nun teknoloji, model, özel işleme takımları, aparatları ve teknik desteğini alan Komsan bu markanın tüm üretimini %100 Türk malı olarak gerçekleştirip Komsan Grasso ismi ile Hollanda'ya ihraç ederek kalitesini Dünya'ya kanıtlamıştır. 1983'e kadar 15 Atü'den güçlü kompresör üretmemiş olan Komsan, İskenderun Demir Çelik A.Ş.'nin ihtiyacı olan 90 Atü'lük karbondioksit kompresörü için açılan uluslararası ihaleyi almıştır. Tamamen kendi mühendislik ve Ar-Ge gücüne inanarak aldığı bu ihaleyi zamanında teslim etmesi ve başarısı nedeniyle İskenderun Demir Çelik'in büyük oksijen kompresörlerinin bütün sübaplarının üretimi Komsan'a verilmiştir. Yaptığımız görüşmede Atilla Cengiz Kuzucan, Komsan'ın başarısının altında yatan temel faktörün hep daha iyiyi yaratmak için sonsuz bir çalışma azmi olarak nitelendirmiştir. Kendilerinin bir aile şirketi olarak hiç hayalciliğe kapılmadan sürekli çalışarak,

araştırarak bugünlere geldiklerini söylemiştir. Kurulduğu ilk günden bu yana özgün tasarımlarla varolan Komsan, bu tasarımları sayesinde dünya çapında bir marka haline gelmiştir.

VIDALI KOMPRESÖRDE TEK İSİM

Komsan yaptığı yatırım ile dövizin, bu alandaki talepler yüzünden Türkiye dışına akmasına engel olmanın, bununla ötesinde vida ünitesi üretilip ihraç ediyor olmanın haklı gururunu duymakta olduğunu belirtmektedir. Türkiye'de kendi dizaynı ile üretim yapan ilk firma olan Komsan 1985'den beri 4 Kw'den 600 Kw'ye kadar geniş bir yelpazede vidalı kompresör imalatı yapmaktadır. Gelişmenin ve "ilk" lere imza atmanın bir başka alışkanlık olduğu Komsan'da, vida rotoru ve diğer ürünler, İngiliz Holyord markalı en son teknoloji CNC kesme, CNC takım bileme ve CNC kontrol tezgahlarında üretilmekte, kalite kontrolleri üç boyutlu CNC ölçme makinasında kontrol edilmektedir.

TUBİTAK TEKNOLOJİ ÖZEL ÖDÜLÜ

Yaptığı öncü çalışmalar ile sektöründe öncü haline gelen Komsan 39. yılında TUSİAD, TTTGV ve TUBİTAK'ın düzenlediği, 4. Teknoloji Kongre'sinde, teknoloji konusunda alınabilecek en yüksek ödül olan jüri özel ödülüne değer görülmüştür. Vidalı Kompresör ürünüyle bu ödüle layık görülen Komsan, yerli ürünlerin daha fazla kullanılması için, yerli tasarımların artırılması gerektiğini ilke halinde kabul etmektedir.

COMPUTER SAVAŞLARI

Sunay Özmen

Yıllar önce sene, 69, Leipzig fuarına gidiyoruz. O zamanlar orası demirperde. Bir kere Türkiye'den doğrudan gidiş yok. Önce Viyana'ya, o tarihte Avusturya "Neutral" tarafsız, sayılıyor. Oradan ancak Doğu Almanya'ya uçulabiliyor. Dönüşte Almanya'da İtalya'da işimiz var. Olmaz, en yakın İsviçre, orası da tarafsız sayılıyor. Ancak Zürih'e uçabilirsin. Ne günler alt tarafı 35 yıl geçti. İnsanın inanası gelmiyor. Leipzig'de pasaport kontrolündeyiz. İnce uzun bir gişe, iki pencere, ortada bir kapalı kapı. Günümüzde, şantiyelerde ilk mobilizasyon anlamında kullandığımız Containerlar gibi bir şey. İlk pencereden pasaportu bir polis-asker (Adam polis de kıyafetli, asker kıyafeti) alıyor. Bekliyorum. Bakıp bir süre sonra sana işaret ediyor. Yürü!. Pasaport kabindeki bir mazgaldan lüp içeri. Yani yandaki kapalı tarafa geçiyor. Anlaşıldı içeride bir işlem var. Öbür pencere önünde bekleyen pasaportunu alınca doğru oraya. Bekle bakalım. Bizim pasaportun işlemi uzun. Bir süre sonra da bu kez kapalı kısmın öbür ucundan bir delikten pasaport çıkıyor. Bu kez öbür polis alıp bakıyor, bir de sana, mühür vurup veriyor. Oh kurtulduk. Dönüşte aynı işlem tersten yapılırken, aradaki kapı aralandı. Herhalde tesadüf. Orada da bir polis oturuyor. Duvarlar, kartotekler dolu, elde bir pasaport habire, çekmece çekip bakıyor. Günümüzde işlemler daha çabuk. Bilgisayar destekli ama kafalar pek değişmemiş. Geçen yıl beni zorla bir tura kattılar. İspanya, Portekiz. Vizeleri de turu organize edenler alıyorlar. Uçak Münih-Madrid. Vizeler Portekiz. Halbuki Münih'te Avrupa'ya girmiş oluyorsun. Transit filan değilsin yani. Pasaport polisi, Münih'de bunu anlamaz ki, önündeki klavyeden saniyede pasaport sahibinin temiz olup olmadığını görüyor. Ama neden Portekiz'den vize aldın da, Almanya'ya geldin diye, önüne gelen her Türk'ü sıkıştırıyor. Yahu, bağlantıyı kaçıracağız. Lisan bilen, bilmiyor gözüküyor ya da bakmıyor. Sen sınırlendikçe, o yavaştan alıyor. Sonunda o badireyi atlattık. Madrid uçağına bir kahve içimi zaman kaldı.

- Lütfen, bana bir kahve.

Anında geldi. 2.80 efendim. Bir an şaşırdım. Yoksa hala marknu diyor diye düşündüm. Yok efendim. "öro" imiş. Parayı verdik. Çüşş... O da Alman "Çüss" anladı. (Hadi eyvallah demek, nasıl yazıldığını valla unuttum.) O da bana, Çüss dedi. Kahve elimizde kaldı. Uçağına alınıyoruz... Ayakta yudumladık eyvallah. Sonra bütün bir gezi boyunca birçok yerde kahve içip kaç para olduğuna baktım. Evet para birimi Portekiz'in en ücra köyünde de "öro" ama fiyatları değişiyor, 50 cent ödediğim yer oldu. Aynı kahve yani! Demek bunlar bizi kandırıyorlar. Aynı kahve 5 yerde, 5 ayrı fiyattan satılıyor ise bunlar ortak pazar değil. Kimi ortak, kimi pazar. Biz de gırssek, 2.80 ile 0.5 arası bir yere sığısacağız demek.

Aslında Leipzig ile München arasında geçen 35 yılda nasıl komputere olduğumuzu bilvesile arz edecek iken kahve molası verdik. Kusura bakmayın.

Meslekte de bu komputere karşı el işi savaşları sürüp gidiyor. Eskiden Enka'da çalışırken, bir mühendislik problemi ile karşılaşınca soluğı doğru Taşkışla'da alırdım. Bizim bütün kaynak kitabı gibi abilerimiz, ablalarımız, bizden ufak cin kardeşlerimiz orada. Hem işimizi şıpın işi çözerler, hem de yukarıda öğretimin görevlilerinin yemek yediğı yerde bir güzel sohbetli yemek ziyafeti çekilirdi bize. Son model fıkralar da cabası.

Şimdi zaten Ayazağına uzak. Hem pek de tanıdık kalmadı. Ben de Enka'ya gidiyorum. Daha da olmadı Perpa'ya. Birinden biri derdine çare buluyor. Yemekler kahve filan o normal, menü de var zaten.

Gel gör ki, kimsenin kıymetli vaktini fazla almamak için biz problemimizi ya internette ya da el işi yaklaşık ve çabuk çözdürüyoruz. Yani Osmanlıcası ile "tahkik hesabı" yapıyoruz. Ancak, işi yapan statik bürodaki genç meslektaşlarım, bu elde yapılmış kağıda dökülmüş hesaba nedense bakamıyorlar. Vallahi şaka değil. Sanki uzaylı filmi seyrediyorum. Hani "Stargate" diye bir film vardı. Bilmem seyredeniniz var mı?. Dünyalılar bir kapıdan geçip başka bir yıldızın dünyaya benzer gezegenine inerler. Dönüş için bir takım işaretleri bulmak gerek. Masal bu ya, madenlerde çalışan ilkel bir kavime rastlarlar.

Anlaşabilmek için işaret çizer bizimkiler. İlkel kavimdekiler hemen başlarını çevirir, kumdaki işaretleri severler. Çünkü onları esir eden uzaybaşı okuma yazmayı yasaklamıştır. İsyen etmesinler diye. Bizim el işi hesaplara bir türlü bulaşmayan genç meslektaşlarım işte bana bunu hatırlattı. Bilgisayarın esiri olmuşlardı. Nitekim, benim yaptığım hesapla, bilgisayarın verdiği sonuçları arasında bire iki fark çıkınca, üstel dedim. Peki, efendim sizin kesitlerinizi, computere girelim bakalım ne çıkacak dedi genç adam. Öyle yaptık. Bilgisayar da beni onayladıktan sonra ancak inandılar. Ya, işte böyle, daha ne diyeyim. İyisi mi sağhıkla kalın.

Sevgili İTÜ'lüler.

231 yılın en kalabalık sınıfı ünlü
İTÜ 1954 İnşaat Fakültesi mezunları
50.Yıldönümlerini Fenike'de aileleri ile
birlikte geçirdikleri bir hafta boyunca
kutladılar.

İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ SPOR KULÜBÜ ŞİRKETLEŞİYOR

Prof. Dr. Emin Tacer / İTÜ Spor Kulübü Başkanı

Sporun kültürün önemli bir parçası olduğu ve sosyal ilişkiler üzerindeki etkisi artık kesinlik kazanmış bir savdır. Günümüz sosyologları, sporun toplumsal bir olgu olduğunu ve rekreasyon etkinlikleriyle birlikte bireyin toplumsal statüsünü tamamlayıcı bir nitelik taşıdığını dile getirmektedirler.

Bu gerçeği 1940'lı yıllarda gören İstanbul Teknik Üniversitesi; öğrencilerine kazandırdığı mühendislik ve mimarlık analiz ve sentez özellikleri yanında özgüvenlerinin, doğru karar verebilme ve yaratıcılık yeteneklerinin geliştirilmesi ve hoşgörülü olmalarının ve mezuniyet sonrası toplumdaki statülerini tamamlayıcı eğitimi almalarının ancak spor ile sağlanabileceği gerçeği ile her dalda olduğu gibi bu konuda da ilk olmuştur. Bu kapsamda önce Gümüşsuyu kampüsündeki spor salonu inşaa edilmiş, sonra da 1953 yılında yukarıda vurgulananların etkin bir şekilde işleme sokma amacıyla İTÜ öğretim üyeleri ve mezunlarının birlikteliği ile İTÜ Spor Kulübü kurulmuştur. İTÜ Spor Kulübü, 1982 yılında İTÜ Beden Eğitimi Bölüm'nün ve 1988 yılında da İTÜ Spor Birliği'nin kuruluşuna dek Üniversitemiz spor mekanlarının idaresi, üniversite içi spor etkinliklerinin düzenlenmesi ve yürütülmesi, üniversite takımlarının oluşturulması işlevini sürdürmesi yanında kuruluşundan beri de Türkiye 1. Ligleri, Türkiye Bölgesel Ligleri ve İstanbul Amatör Lig müsabakalarına katılan takımları ile İTÜ isminin Türk Spor Platformunda daima üst seviyelerde kalmasını sağlamıştır.

İTÜ Spor Kulübü'nün günümüzdeki misyonu; öğrencisi, öğretim elemanı, personeli, mezunları ve İTÜ'lü dostlarının aynı heyecan ve coşkuyu yaşamasını, dolayısıyla birlikliliklerini sağlamaktır. İTÜ'nün gelenek ve göreneklere doğrultusunda bu işlevini yerine getiren İTÜ Spor Kulübü, özellikle 1960'lı yıllardan itibaren basketbol alt yapısında yaptığı çalışmalar sonunda yetiştirdiği sporcuları ile hem Türkiye Lig , hem de Türkiye Kupa müsabakalarında uzun yıllar yenilmez armada olmuştur. İTÜ'nün, mühendislik eğitim ve öğretim alanında olduğu gibi, basketbolda da bir ekol haline gelmesini sağlayan İTÜ Spor Kulübü, İTÜ'nün en canlı vitrinlerinden biridir.

Türkiye Basketbol Birinci liginde bulunan tek üniversite kulübü olan İTÜ Spor Kulübü, Basketbol yanında İTÜ'lü öğrencilerden oluşan futbol, voleybol kız ve erkek takımları, satranç, yelken ve su altı sporları, atletizm, masa tenisi, dağcılık, kayak branşlarında etkinliklerini sürdürmektedir. 2003-2004 sezonunda Aras Kargo'nun sponsorluğu ile-Türkiye Basketbol Federasyonu'na belirlenen kurallar uyarınca-Aras-İTÜ olarak yer aldığı Türkiye Basketbol Birinci Lig'inde Harun Erdenay'ın yuvaya dönüşü ile ve yabancı oyuncuların katılımıyla güçlenen Basketbol takımımız Ayazağa Spor Salonu'nda oynadığı maçlarda basketbol severlere İstanbul Teknik Üniversite'si camiasının tüm güzelliklerini sergilemiş ve basketbol adına keyfli dakikaları yaşatmıştır. Satranç, İstanbul Teknik Üniversite'sinin geleneklerinde yer alan bir spor dalıdır. Öğrenci ve mezunlarımızdan oluşan

satrançta takımımız Avrupa'da değişik turnuvalarda hem üniversitemizi, hem de ülkemizi temsil etmiştir.

Prof.Dr.Ahmet Sağlamer, Prof.Dr. Mehmet Demirkol ve Prof. Dr. Ahmet Aran'dan oluşan voleybol komisyon üyelerinin çalışmaları ve Öğr. Gör. Nevzat Sönmez'in teknik ve idari yürütücülüğünde öğrencilerimizden oluşturulan voleybol bayan takımımız Deplasmanlı Türkiye Voleybol üçüncü Lig'inde oynamayı hak etmiş ve Üniversiteler arası 2. Lig şampiyonluğunu kazanmıştır. Erkek takımımız ise Deplasmanlı Türkiye Voleybol ikinci Lig'ine yükselmiştir. Futbol takımımız İstanbul Amatör Üçüncü Lig'inde yaptığı mücadelede İstanbul Teknik Üniversite'sinin farklılığını göstererek başarısını sürdürmektedir..

Sualtı branşımız; düzenlemiş olduğu 8 eğitim dalışı sonucunda 60 yeni dalgıç yetiştirmiş, Türkiye Sualtı Rugby takımımız Türkiye üçüncüsü olmuş, oyuncularımızdan Özgür KÖROĞLU Ümit Milli Takımına seçilmiştir. Sualtı Hokey Erkek takımı Türkiye altıncısı olmuş ve oyuncularımızdan Tolga KURTULUŞ Ümit Milli Takıma seçilmiştir. Sualtı Navigasyonunda erkek Takımımız Türkiye ŞAMPİYONU olurken sporcularımızdan Özgür Koroğlu Türkiye rekoru kırmıştır. Özur Koroğlu ve Can Bük'ten oluşan Erkek takımımız Macaristanda yapılan Dünya şampiyonasında ülkemizi milli sporcu olarak temsil etmişlerdir. Aynı müsabakalarda Hülya Cantaş ve Lale Sertelinden oluşan bayan takımımız Türkiye İkinciliği almıştır. TRT tarafından hazırlanan Meraklısına Programı Çerçevesinde İstanbul boğazında eğitim dalışı yapılmıştır. Türkiye Kano-kayak büyük ve genç takımlarımız Türkiye şampiyonu ve bayan takımımız ise Türkiye üçüncüsü olmuştur. Masa tenisi takımımız katıldığı müesseseler müsabakalarında mücadelesini sürdürmektedir.

Atletizm dalında yeniden yapılanma çalışmaları öngörülen düzeye erişmiş ve Türkiye şampiyonasına katılacaktır. İTÜ Spor Kulübünün, kuruluşundan bu yana yetiştirdiği sporcuları ile Türk Bas-

ketbol'unda bir EKOL haline gelmesi, alt yapısına verdiği önemin bir sonucudur. Önümüzdeki yıllarda basketbol yanında diğer dallarda da spor okulları açarak İTÜ gelenek ve göreneklerine aşına gençleri topluma kazandırma yanında amaçlanmaktadır. Mezunları, öğrencisi, öğretim elemanı, personeli, ve İTÜ'lü dostlarının aynı heyecan ve coşkuyu yaşaması, dolayısıyla İTÜ'lülerin birlikliliklerini sağlama misyonunu sürdürebilmemiz için siz İTÜ'lülerin bireysel desteğine ihtiyacımız bulunmaktadır. İTÜ'lü olmanın verdiği duygu ile yapılıcak her türlü destek bizim için önemli olup kulübümüzün gelişme ve ilerlemesini belli kurum ve kişilere değil, tüm İTÜ'lülerin desteğine dayandırmaktır. Bu düşünce ile İTÜ Spor Kulübü olarak yeni bir atılım içindeyiz. Kulübümüze sürekli bir gelir sağlayacak finansman kaynağı yaratmak amacı ile şirketleşiyoruz. Şirketin amaç ve konusu yurtiçinde ve dışında olmak üzere İTÜ Spor Kulübünün gelişimi ve devamlılığını sağlamak için gerekli maddi imkanları yaratmaktadır.

Teknik Üniversite'liler Sportif Hizmetler Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi (TÜSHAŞ)

Adı ile kuruluş aşamasına gelen Şirketin Sermayesi 200.000.000.000.-TL (iki-yüzmilyar) dır. Bu sermaye her biri 500.000.-TL kıymetinde 200.000 (iki-yüzbin) adet hisseye ayrılmıştır. Bu sermayenin ortaklar tarafından karşılanması öngörülmüştür. Güçlü bir sermaye ile kuracağımız bu şirket ile sportif organizasyonları ve gelir getiren diğer etkinlikleri rahatlıkla yürüteceğiz ve başarılı olacağız. Kulüp yönetiminin daima kontrolünde kalacak bu şirketleşme çabamızı şirkete ortak olarak destekleyeceğinize inanıyoruz.

Bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyaç duyduğunuzda bizlere 0212 285 3408 no'lu telefonla ulaşabilirsiniz.

İTÜ MEZUNLARI DERNEĞİ BOĞAZ'DA YEMEKLİ TEKNE TURU DÜZENLEDİ

Geziye katılan Sn.Rektör Prof.Dr. Faruk Karadoğan ve eşleri Sn. Dr. Hülya Karadoğan dernek yöneticileri ve üyeleri ile tanışmış, kucaklaşmış oldular. Sn Rektöre derneğin Onur Üyeliği beratu, rozeti ve şövalye yüzüğü ile dergimizin eski ciltleri sunuldu.

İTÜ Mezunları Derneği, yazdan kalma bir Cumartesi gecesinde İstanbul Boğaz'ında tertiple ettiği yemekli, sazlı, sözlü bir gecede mezunlarını ağırladı. Geceye renk katan aksiliklere rağmen katılımcılar güzel bir havada mutlu bir 4 saat geçirdiler.

Gemide ses sistemi arıza yaptığı için konuşmaların bazıları megafonla yapıldı. Katılımcılar gece yansında mutlu bir tebessümle vedalaşıp ayrıldılar.

“ÇOCUĞUNUZUN GELECEĞİNE İ.T.Ü.’DE YATIRIM YAPIN”

İ.T.Ü. GELİŞTİRME VAKFI OKULLARI

Ana Kucağından İ.T.Ü.’ye...

Çocuğunuzun geleceğine İ.T.Ü.’de yatırım yapın.

İTÜ'nün yüzyıllara dayalı köklü eğitim anlayışını rehber olarak alan İTÜ Geliştirme Vakfı Okulları bu anlayışı “Ana Kucağından İTÜ’ye” sloganıyla geleceğe taşımayı hedeflemiştir. Çocuklarının çağdaş eğitim ortamlarında ve çağdaş bir eğitim anlayışı ile sorgulayıcı düşünme becerilerine sahip ve öğrenmeyi seven bireyler olarak yetiştirilmelerini isteyen mezunlarımız için kayıtlarımız devam etmektedir.

- Ana Okulumuzda 1998 doğumlular için kontenjanlarımız dolmuştur. 1999 ve 2000 doğumlu öğrencilerin ön kayıtları devam etmektedir.
- İlköğretim Okulumuza 2., 3., 4. 5. ve 6. sınıflara sınırlı sayıda sınavla öğrenci alınacaktır.
- Öğrenci alımları ön kayıt sırası ve mülakat sonuçlarına göre yapılacaktır.
- Okullarımızda İTÜ Mezunlarına %10 indirim yapılmaktadır.

Adres: İstanbul Teknik Üniversitesi Ayazağa Kampüsü Maslak/İstanbul
Dr. Sedat Üründül Ana Okulu Tel: 0212 285 70 45
Dr. Natuk Birkan İlköğretim Okulu Tel: 0212 285 71 51

komsan®

KOMPRESÖR

Basıncı Havada Lider

KOMPRESÖR ve HAVALI EL ALETLERİ

VİDALI KOMPRESÖRLER

VEK
5,5 - 680 HP

S 204 DA
5,5 - 10 HP

HST-300
HAVALI SATIŞ TAŞLAMA

HST-200
HAVALI SATIŞ TAŞLAMA

HST-100
HAVALI SATIŞ TAŞLAMA

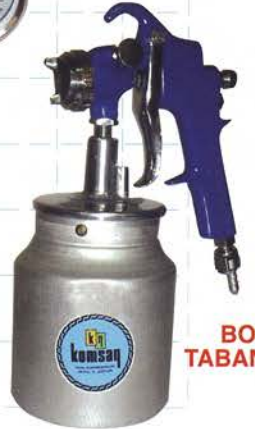
REGÜLATÖR

**FİLTRELİ
REGÜLATÖR**

**BOYA
TABANCASI**

HKT-10 L
HAVALI KALIPÇI TAŞLAMA

% 100 YERLİ komsan® YEDEK PARÇA ve SERVİS

İkitelli Caddesi 34670 Halkalı - İstanbul / TÜRKİYE Tel: +90212 548 18 19 Fax: +90212 548 23 39
www.komsan.com.tr - e-mail: info@komsan.com.tr